

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΟΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Η

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 611

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Ἐν Ἀθήναις, 22 Μαρτίου 1892

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΛΩΓΕΑ

Ἐν Ἀθήναις	φρ.	8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις	•	8.50
Ἐν τῷ ἔξωτερον	φρ. χρ.	15.—
Ἐν Ρωσίᾳ	ρούβλ.	6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ξαβιὲ δὲ Μοντεπὲν : ΜΑΡΙΑ ΛΑΓΚΑΡΔ μυθιστόρημα. —
Γεωργίου Πραδέλ : ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ, δραματικὸν μυθιστό-
ρημα μετὰ εἰκόνων. — Ἐδμόνδου δὲ Ἀμίσις : ΙΣΠΑΝΙΑ.
Ἀλεξάνδρου Δουμά (υἱοῦ) : ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ ΤΩΝ ΠΕ-
ΡΙΣΤΕΡΩΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμ-
ματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς
ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν θα-
νειῶν καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΞΑΒΙΕ ΔΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

ΜΑΡΙΑ ΛΑΓΚΑΡΔ

Ἡ ὑποκόμησσα Κορανμπασὲ ἐκέντα τὰ εἰκόσημά της ἐπί-
τινος ἐκ τάπητος σακηνίου, καὶ διεκόπτετο ἀπὸ καιροῦ εἰς
καιρὸν ἵνα ἀναγνώσῃ γραμμὰς τινὰς ἐκ τῶν ἐφημερίδων «Μο-
ναρχικὴ Ἐνωσις» καὶ «Ἐφημερὶς τῆς Γαλλίας».

Ἐπιπρὸς τῆς, εἰσελθὼν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐξύπνησεν ἀπο-
τόμως τὸν κύριον δὲ Λαγκάρδ. Ὁ ὑπηρετὴς οὗτος ἐκόμιζεν
ἐπιστολὴν ἣν παρούσῃσε τῷ μαρκησίῳ ἐπὶ ἀργυροῦ δίσκου.

— Ἡ σφραγὶς τοῦ ταχυδρομείου τῆς Μασσαλίας! ἀνέκρα-
ξεν ὁ μαρκησίας θραύων ταχέως τὴν σφραγίδα, ἀπὸ τὸν Παῦ-
λον εἶναι!

Ἡ Μαρία ἠγέρθη ταχέως καὶ ἐπερίμενε, μὲ τεταμένους
τοὺς ὀφθαλμούς καὶ μὲ χεῖλην φρικιώντα ἐξ ἀνυπομονησίας.

Φαιδρὰ ἐκφρασίς ἐξωγραφῆθη ἐπὶ τῶν χαρακτηριστικῶν
τοῦ μαρκησίου ὅστις σχεδὸν πικρευθὺς προσέθηκε :

— Ἐρχεται! Ἐρχεται! Μὰ τοὺς διαβόλους ὅλους! αὐτὸ
εἶναι καλὴ εἶδσις!!

— Ἐρχεται! ἐψιθύρισεν ἡ Μαρία μόλις συγκρατουμένη.
Εἶτα ἠρώτησεν ὑψηλοφώνως :

— Καὶ πότε ἔρχεται;

— Αὔριον.

Ὁ μαρκησίας ἐξηκολούθησε τὴν ἀνάγνωσίν του καὶ προσέ-
θηκε :

— Σοὶ προσφέρει τὰ φιλικὰ σέβη του, ἐλπίζει δὲ ὅτι δὲν
τὸν ἐλησμόνησες.

— Νὰ τὸν λησμονήσω! αὐτόν! εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ νεαρὰ
γυνή, νὰ τὸν λησμονήσω! ὦ! Θεέ μου!...

Ταυτοχρόνως τὸ βλέμμα της ἐπέσεν ἐπὶ τῆς Κλοτίλδης
ἧτις, ἀπὸ τῆς εἰσόδου τοῦ ὑπηρετοῦ καὶ ἐνῶ ἀντήλλασσον τὰς
ὀλίγας ἐκείνας λέξεις, εἶχεν ἀφήσει τὸ κλειδοκύμβαλον, καὶ
ὡς ἀπὸ παραδόξου προαισθημάτος, εἰς τὴν θέαν τῆς ὥραίας
ἐκείνης νεανίδος ἠσθάνθη συσφιγγομένη τὴν καρδίαν της.

Αἱ διαρρεύσασαι ὥραὶ μέχρι τῆς ἐπαύριον ἐφάνησαν πολὺ
μακρὰ εἰς τὴν Μαρίαν. Τέλος ἐφάνη ἡ πρωϊνὴ αὐγὴ τῆς ἡ-

μέρας ἐκείνης ἧτις θὰ ἐφώτιζε τὴν συνάντησιν μετὰ τοῦ ἐρα-
στοῦ της. Ἀπὸ τῆς πρωΐας ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ δώματος τοῦ
πύργου καὶ ἐκεῖ ἐφοδισμένη μὲ τηλεσκοπίον ἐκαιροφυλάκει
τὴν ἀφίξιν τῆς ταχυδρομικῆς ἀμάξης. Ἐκαστον νέφος κό-
νεως ὑψούμενον ὑπὸ τῶν βημάτων ποιμνίων ἢ ὑπὸ ἰππέως τι-
νός, ἐκάστη ἀμάξα φαινομένη εἰς τὸν ὀρίζοντα ἔκαμνον ν' ἀνα-
σκιρτᾷ ἢ δύστηνος καρδία της.

Τέλος ἡ ταχυδρομικὴ ἀμάξα διεγράφη μακρόθεν, συρομένη
ὑπὸ τοῦ ταχέως καλπασμοῦ τῶν τεσσάρων ἵππων της. Τὴν
εἶδε νὰ σταματήσῃ ἔμπροσθεν τῆς κιγκλίδος τοῦ ἄλσους. Εἰς
ταξειδιώτης κατήλθε. Πικρὰ τὴν ἀπόσπασιν, ἐκείνη τὸν ἀνε-
γνώρισεν ἤδη. Ἐκεῖνος ἦτο!... ἐκεῖνος ἦτο!...

Ὅτε ἐπανεῖδε τοιοῦτοτρόπως τὸν ἐραστὴν της, μετὰ χω-
ρισμὸν ἑνὸς ἔτους, ἡ συγκίνησις τῆς κυρίας δὲ Λαγκάρδ το-
σοῦτω μεγάλη ὑπῆρξεν ὥστε, πικροδύως ἐγένετο λυπηρὰ σχε-
δόν. Δάκρυα ἐκάλυψαν τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ ἔρρευσαν ἐπὶ
τῶν πρειῶν της.

Ἦναγκάσθη νὰ κηθήσῃ τέλος, ἵνα ἡσυχάσῃ καὶ ἀναλάβῃ
ἀρκετὸν κράτος ἐφ' ἑαυτῆς διὰ νὰ κρύψῃ τὴν ταρχὴν της
ἀπὸ τὰ βλέμματα ὄλων, διότι ἡ ταρχὴ ἐκείνη ἦτο ἔνοχος,
οἱ δὲ ἀθέμιτοι ἔρωτες γεννῶσι πλειοτέρας λύπας παρὰ χαράς.

Ἄλλὰ τέλος ἠδυνήθη νὰ κατέλθῃ, καὶ περιέβαλεν ὀλόκλη-
ρον τὸν Παῦλον διὰ τοῦ φλογεροῦ βλέμματός της. Δὲν τῆ
ἐφάνη μετηλλαγμένος, μόλις εἶχε τὸ χροῶμα ὀλίγον μεμαυρι-
σμένον ὑπὸ τοῦ ἡλίου τῆς Ἀφρικῆς καὶ τὸ μέτωπον ὀλίγον
φαλακρότερον ἕνεκα τῶν κόπων καὶ τῶν ἀγρυπνιῶν.

Ἀνεχώρησε λοχαγὸς καὶ ἐπανήρξατο ταγματάρχης. Ὁ
κ. δὲ Λαγκάρδ τὸν κατεβάρυνεν ὑπὸ συγχαρητηρίων καὶ ἐρω-
τήσεων.

Ὁ Παῦλος ἐπλησίασε ταχέως τὴν Μαρίαν καὶ ἠσπάσθη
τὴν χεῖρά της.

— Πόσον εἶσθε καλὸς καὶ φιλόφρων διότι μὰς ἐθυμήθητε,
εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνὴ διὰ τρεμούσης φωνῆς...

— Ἡ φιλοξενία σας, κυρία, εἶναι ἐξ ἐκείνων τὰς ὁποίας οὐδέποτε λησμονοῦν, ἀπεκρίθη ὁ κ. δὲ Μεῦνάρ.

Ἄλλ' ἡ τετριμμένη αὐτῆ φράσις, καὶ ἥτις ἐφαίνετο ὡς ἀπλῆ φιλοφροσύνη, συνωδεύθη διὰ βλέμματος ὅπερ ἔκκαμνε τὴν καρδίαν τῆς Μαρίας νὰ σκιρτήσῃ ἐκ χαρᾶς.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἡ Κλοτίλδη εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἡ νεανίς ἰδοῦσα ξένον ἔστη τρὸς στιγμήν δισταζούσα καὶ δειλή. Ὁ Παῦλος τὴν θεώρησε μετ' ἐκπεπληγμένης περιεργίας, ἡ δὲ ἔκφρασις τῶν χαρακτήρων του ἐξωγράφισε τὸν θαυμασμόν του πρὸ τσαυτῆς νεότητος, ἐρροσρότητος καὶ καλλονῆς.

Ἡ Μαρία, χωρὶς νὰ εἰξεύρῃ διατί, ἴσως χωρὶς νὰ συλλογισθῇ τὴν ἐντύπωσιν ταύτην, ἀλλ' ἕνεκα τῆς ζηλοτύπου ἐκείνης μαντείας ἦν ἐκ γενετῆς ἀπασαί αἱ γυναῖκες ἔλαβον, ἡ Μαρία, λέγομεν, ἠσθάνετο ἑαυτὴν δύσθυμον διὰ τὴν ἀφιξίν καὶ τὴν παρουσίαν τῆς Κλοτίλδης.

Θὰ αἰέλθωμεν ταχέως τὰς λεπτομερείας τῶν πρώτων ἡμερῶν αἰτίνας ἐπηκολούθησαν τὴν ἀφιξίν τοῦ Παύλου εἰς τὸν πύργον Λαγκάρδ. Οἱ ἀναγκῶσταί μας εὐκόλως θὰ ἀναπληρώσωσιν ὅ,τι δὲν λέγομεν καὶ θὰ μαντεύσωσιν ἀκόπως διὰ τίνων ἐλαχίστων συμβάντων αἱ ὀλίγα αὐταὶ ἡμέραι ἐπληρώθησαν. Βεβαιώσωμεν μόνον, ὅτι ὁ ἔρωσ τοῦ κ. δὲ Μεῦνάρ διὰ τὴν Μαρίαν, χωρὶς νὰ φανῇ ὅτι μετέλλαξεν εἰς τὰ ἐξωτερικὰ σχήματά του, θὰ ἐφαίνετο ἴσως (εἰς ἐπιτήδειον καὶ ἀφιλοκερδῆ παρατηρητὴν) περιβληθεὶς μὲ ἀρχὴν στενοχωρίας καὶ κόρου.

Ἐκτὸς τούτου—ἐν τούτοις χωρὶς νὰ ἐξέλθῃ τῶν ἀκριβῶν ὀρίων τῆς εὐγενείας—ὁ Παῦλος εἶδεν εἰς τὴν Κλοτίλδην πλείονα προσοχὴν παρ' ὅσον ἡ Μαρία θὰ ἐπεθύμει.

Ἡ νεανίς δὲ οὐδόλως ἔκρυπτε τὴν ὄλως ἰδιαιτέραν συμπάθειαν ἣν ἠσθάνετο πρὸς τὸν κ. δὲ Μεῦνάρ, τὸ βλέμμα τῶν μεγάλων κυανῶν ὀφθαλμῶν της ἐγένετο ἔτι γλυκύτερον ὅτε προσεκολλᾶτο ἐπὶ τοῦ νεαροῦ ἀξιωματικοῦ. Ἄλλ' ἡ Κλοτίλδη ἦτο παιδίον καὶ τίποτε περισσότερον. Τούλάχιστον ἰδοῦ τί ἡ Μαρία ἐσκέπτετο, ἰδοῦ τί ἐζήτει νὰ πείσῃ ἑαυτὴν.

Ἐσπέραν τινά, τὰ πέντε πρόσωπα, ἅτινα κατὰ τὴν στιγμήν αὐτὴν εὐρίσκοντο συνηγμένα εἰς τὸν πύργον Λαγκάρδ, εἶχον συναχθῆ ὑπὸ τὸν χλοερὸν θόλον τὸν σχηματιζόμενον ὑπὸ τῆς φυτείας ἕνωθεν τῆς κυκλοτεροῦς δειροστοιχείας τοῦ ἄλσους. Ἡ συνομιλία ἐμαραινέτο. Ἡ ἐπίκληρος ὑποκόμισσα Κοραμπασὲ παρεπονέτο δι' ἀρχὴν ἡμικρανίας. Ἡ Μαρία ἦτο ρεμβωδῆς καὶ ἀπησχολημένη, ἡ δὲ συνήθης καὶ σχεδὸν θορυβοποιὰ εὐθυμία τῆς Κλοτίλδης δὲν ἐφανερύτο τὴν ἐσπέραν ἐκείνην.

— Ἐγὼ μίαν ἰδέαν ! εἶπεν αἴφνης ὁ κ. δὲ Λαγκάρδ.

— Σεῖς, θεῖέ μου ; ἠρώτησεν ἡ Κλοτίλδη μετ' ἐκπληξέως.

— Φαίνεται, τρελλούτσικη, ὅτι εὐρίσκεις αὐτὸ ὅλως διόλου ξένον τῶν συνηθειῶν μου ! ὑπέλαβε γελῶν ὁ μαρκήσιος.

— Ἐγὼ ; ὄχι δά ! εἶπεν ἡ νεανίς, διὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου, ἀλλὰ τέλος πάντων, ἀφοῦ ὑπάρχει μία ἰδέα, ἧς τὴν ἴδωμεν τὴν ἰδέαν σας, θεῖέ μου.

— Καὶ θὰ χειροκροτήσῃς ἐὰν τὴν εὕρῃς καλὴν ;

— Καὶ μὲ τὰς δύο χεῖρας.

— Λοιπόν, θέλω ἐν ὀνόματί σας, κυρία μου, νὰ παρακαλέσω τὸν Παῦλον νὰ μᾶς διηγηθῇ καμμίαν ὀραματικωτάτην καὶ προμεροτάτην περιπέτειαν τοῦ ἐν Ἀφρικῇ βίου του.

— Εὐγε ! εὐγε ! εὐγε ! ἀνέκραξεν ἡ Κλοτίλδη, τὸ βλέπετε, θεῖέ μου, χειροκροτῶ τρίς.

— Μένει νὰ ἴδωμεν, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος δὲ Λαγκάρδ, ἐὰν δὲν θὰ ἐμβάλωμεν εἰς δεινὴν δοκιμασίαν τὴν καλοσύνην τοῦ Παύλου...

— Οὐδαμῶς, ἀπεκρίθη ὁ νεανίας, θὰ σὰς διηγηθῶ ἀνέκδοτόν τι, εἰς ὅπερ ἔλαβα λίαν ἐνεργὸν μέρος, καὶ ὅπερ, ἐλπίζω, θὰ ἐνδιαφέρῃ τὰς κυρίας.

— Μίαν ἱστορίαν ! εἶπε ζωηρῶς ἡ Κλοτίλδη, μίαν ἱστορίαν ! τί εὐτυχία !

— Κίνδυνόν τινα ἴσως, εἶπεν ἡ Μαρία, ὅποια φρίκη !

Ὁ μαρκήσιος ἐπλησίασεν εἰς τὰ χεῖλη του μικρὰν ἀργυρὰν συρίκτραν, καὶ εἰς τὸν προσδραμόντα ὑπὲρ τὴν διέταξε νὰ φέρωσιν ὑπὸ τὴν φυτεῖαν καφὲν καὶ μελίκρατα. Ὁ Παῦλος δὲ ἤρξατο τῆς συγκινητικῆς διηγήσεως μεγάλου κινδύνου, ὃν διέτρεξεν ἐν Ἀφρικῇ.

Διαρκούσης τῆς διηγήσεως ἐκείνης, ἡ κυρία δὲ Λαγκάρδ ἠκολούθει μετὰ πείσματος πλήρους ὀργῆς, τὰ ἴχνη τῶν διαφορῶν συγκινήσεων, αἰτίνας ἐξωγραφίζοντο ἀθῶως ἐπὶ τοῦ χαριεντος προσώπου τῆς Κλοτίλδης. Τὴν ἔβλεπεν ἐναλλάξ νὰ ταράττηται, νὰ ὠχρίῃ, νὰ ἡμισηκόνηται, φρικιδῶσα, τεθορυβημένη, νὰ δίδῃ τέλος ὅλας τὰς ἐνδείξεις ἐκείνας ἀφελοῦς ἔρωτος, ὃν μάλιστα ἠγνοεῖ ἐὰν ἠσθάνετο.

Ἄλλὰ καὶ ἡ Μαρία ἐπίσης ἠρρυθρία, ὠχρία, ἠσθάνετο τὴν κόλασιν ἐντὸς τῆς καρδίας της, διότι κατὰ πρώτην φορὰν ἐνόει σαφῶς ὅτι ἡ Κλοτίλδη ἠγάπα τὸν Παῦλον, καὶ ἦτο ζηλότυπος !

Τὴν ἐπαύριον ὁ Παῦλος καὶ ὁ κύριος δὲ Λαγκάρδ περιπάτου ἐφιπποὶ πέραξ τοῦ πύργου. Ὁ μαρκήσιος ἐσταμάτησεν αἴφνης τὸν ἵππον του, ἐστράφη πρὸς τὸν συνοδόν του, εὐρισκόμενον ὀλίγον ὀπισθεν, εἰς ἀπόστασιν δύο ἢ τριῶν βημάτων καὶ ἀνέκραξε :

— Μὰ τοὺς διαβόλους ὄλους ! ἀκριβέ μου Παῦλε, θὰ ἤμην πολὺ βλάξ ἐὰν ὑπεκρινόμην πρὸς σὲ μέχρι τέλους, μὴ λέγων σοι τὰ πάντα καὶ πρῶτον ὅ,τι ἔχω μέσα εἰς τὴν καρδίαν μου...

Ὁ Παῦλος ἀνεσκιρτήσεν ἀκουσίως. Ὅταν ἡ συνειδήσις δὲν εἶνε ἡσυχος, αἱ ἐλάχισται λέξεις φαίνονται τρομεραὶ, ὅταν λέγωνται ὑπ' ἐκείνων, οὗς ἠδίκησαν.

Ὁ μαρκήσιος ἐξηκολούθησεν :

— Ἐνθυμεῖσαι τὸ γεῦμα, τὸ ὁποῖον ἐκάμωμεν μὲ τὴν γυναῖκά μου εἰς τοὺς Ἐπαρχιακοὺς Ἀδελφοὺς, τὴν ἐπαύριον τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν συνητήθημεν εἰς τὸ βουλευτῆρον ;

— Τὸ ἐνθυμοῦμαι πολὺ καλὰ.

— Ἐνθυμεῖσαι ἐπίσης πάντα ὅσα σοὶ εἶπον συνετὰ εἰς τὸ γεῦμα ἐκεῖνο ;...

— Βοηθήσατε ὀλίγον τὰς ἀναμνήσεις μου, σὰς παρακαλῶ.

— Ἐπρόκειτο περὶ σχεδίου ὅπερ μοὶ ἦτο λίαν εὐνοϊκόν.

— Περὶ σχεδίου ;...

— Ναί, ἔλεγον νὰ σὰς εὕρω ὠραίαν γυναῖκα καὶ ὠραίαν προῖκα, νὰ σὲ κάμω νὰ παραιτηθῆς τῆς ὑπηρεσίας, νὰ ἀγοράσω διὰ λογαριασμόν σου ἐν κτήμα πλησίον τοῦ ἰδιοῦ μας, νὰ μὴ χωρισθῶμεν πλέον ποτέ...

— Πράγματι, εὐπρεστήθητε, ἀγαπητέ μοι μαρκήσιε, νὰ μοὶ εἴπητε πάντα ταῦτα, εἶναι ἀκριβέστατα, καὶ τώρα αἱ ἀμνήσεις μοὶ ἐπανερχονται παμπληθεῖς.

— Λοιπόν ;...

— Λοιπόν, τί ;

— Έσκέφθης ;

— Τὸν γάμον ;

— Ναί.

— Τὸ ὁμολογῶ, πολὺ ὀλίγον.

— Τόσῳ τὸ χειρότερον. Ἄλλὰ τέλος πάντων, ἄς ἴδωμεν, ἐὰν καλὴ καὶ ἐξαιρετὸς περίστασις παρουσιάζετο, θὰ συγκατετίθεσο νὰ νυμφευθῆς ;

— Ἐγώ ;

— Ναί, σύ. Ἀπάντησον εὐλικρινῶς.

— Καὶ ποῖα θὰ ἤθελε νὰ μὲ νυμφευθῆ, Θεέ μου ;

— Καὶ διατί τάχα δὲν σὲ ἤθελε, παρκακλῶ ;

— Εἶμαι πτωχός, ὡς γνωρίζετε καλῶς...

— Ἐπειτα ;...

— Καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, τὰ χρήματα εἶναι τὸ πᾶν.

— Ὅχι πάντοτε.

— Τούλάχιστον αἱ ἐξαιρέσεις εἶναι ἐλάχισται.

— Λοιπόν ! Ἄπὸ σὲ ἐξαρτᾶται ὥστε μίᾳ ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἐξαιρέσεις νὰ γείνη διὰ σέ.

— Δὲν δύνανμαι νὰ ἐννοήσω, ἀκριβέ μου μαρκήσιε, ἀπεκρίθη μειδιῶν ὁ Παῦλος. Ἄς ἴδωμεν, τί ἐννοεῖτε ;

— Ἐννοῶ ὅτι σοὶ εὗρον σύζυγον, ὅτι ἡ σύζυγος αὕτη εἶναι νέα καὶ ὡραία, ὅτι ἡ προῖξ εἶν' ἔτοιμος ὅτι τὸ κτήμα πάντοτε πωλεῖται, ὅτι μένει μόνον νὰ ὑπογράψῃς τὸ συμβόλαιον, νὰ παρκιτηθῆς καὶ νὰ νυμφευθῆς...

— Μένω ἔκθαμβος δι' αὐτά, εἶπεν ὁ Παῦλος.

Εἶτα προσέθηκεν :

— Καὶ ἡ σύζυγος αὕτη ;

— Μάντευσον.

— Πῶς θέλετε νὰ μαντεύσω ; ἀναμφιβόλως δὲν τὴν γνωρίζω ;...

— Τὴν γνωρίζεις.

— Ἄδυνατῶ νὰ τὴν εὗρω, εἶπεν ὁ Παῦλος ἀφ' οὗ ἐσκέφθη, ἢ τούλάχιστον προσεποιήθη ὅτι σκέπτεται πρὸς στιγμὴν.

— Ἐμπρός, εἶπε τότε ὁ μαρκήσιος, σὲ λυποῦμαι καὶ θὰ σὲ ἐξαγάγω τοῦ κόπου. Ἡ σύζυγος αὕτη εἶναι ἡ ἀνεψιά μου.

— Ἡ δεσποινὶς Κλοτίλδη ! ἀνέκραζεν ὁ Παῦλος ἐκπληκτος.

— Ἀκριβῶς.

— Ἀστειεύεσθε, ἀγαπητέ μου μαρκήσιε ;

— Διόλου. Μήπως ἡ Κλοτίλδη δὲν σ' ἀρέσει ;

— Τὴν εὕρισκω χαριστάτην, ἐξαισίαν, λατρευτὴν !

— Ἐ ! λοιπόν, τότε, δὲν ἐννοῶ διατί...

— Ἄλλὰ, διέκοψε ταχέως ὁ νεανίας, θὰ ἤμην ἀρκετὰ τρελλός ἐὰν τὴν ἐσυλλογιζόμην.

— Τρελλός !... καὶ διατί τρελλός ;

— Μίαν ἡμέραν θὰ ἔχη τριάκοντα ἢ τεσσαράκοντα χιλιάδας εἰσόδων.

— Ὅπερ εἶναι λίαν εὐχάριστον.

— Ὅπερ εἶναι λαμπρόν. Ἄλλ' ἐγώ, σὰς ἐπαναλαμβάνω, δὲν ἔχω τίποτε...

— Κουρουργέχαλα. Ὅλα αὐτὰ δὲν ἐμποδίζουν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐξαρτᾶται ἀπὸ σὲ ὁ γάμος. Ἄκουσέ με καλὰ...

— Σὰς ἀκούω μετὰ θρησκευτικῆς προσοχῆς.

— Ἡ ἀδελφή μου, ἡ κυρία Δεκώρ, μήτηρ τῆς Κλοτίλδης, πρὸ παντὸς ἐπιθυμεῖ νὰ δώσῃ εἰς τὴν θυγατέρα της εὐγενῆ σύζυγον, καὶ σὺ εἶσαι νέος, ὄχι καὶ πολὺ, καὶ ὡς πρὸς αὐτὸ πάλιν εἶσαι, καὶ ὁ ὅποιος νὰ ἀφιέρωσεν ἔτη τινα τῆς ζωῆς του εἰς ἐντιμόν τι καὶ λαμπρὸν στάδιον. Οὐδεὶς ἐν τῷ κόσμῳ πληροῖ κάλλιον σοῦ τὸν τελευταῖον τοῦτον ὄρον...

— Ἄλλ' ἡ περιουσία... ἡ περιουσία...

— Τώρα ἐρχομαι καὶ ἐκεῖ. Ἡ ἀδελφή μου, γυνὴ σπινίας συνάσεως, φρονεῖ, ὅτι ἡ κέρη της εἶναι ἀρκετὰ πλουσία διὰ δύο. Μοὶ τὸ εἶπεν εἰκοσάκις, καὶ κατ' ἐμὲ ἔχει ἐντελῶς δίκαιον. Βλέπεις λοιπόν κάλλιστα, ἀκριβέ μου Παῦλε, ὅτι ἐὰν ἤθελες νὰ μοὶ ἐμπιστευθῆς τὰ συμφέροντά σου, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ τὰ ἔκλυον νὰ ἐπιτύχουν ! Ναί ! μὰ τοὺς διαβόλους ὅλους, εἶμαι βεβαιότατος !

Ἐπὶ τινα στιγμὴν ὁ Παῦλος ἐτήρησε σιγὴν, ἔκθαμβος καὶ οἰανεὶ ἀπολιθωθείς ἐξ ὧσων ἤκουσεν. Ἄλλ' αἴφνης τρομερὰ σκέψις τῷ διεπέρασε τὸν νοῦν.

— Ἡ κυρία δὲ Λαγκάρδ γνωρίζει τὸ σχέδιον αὐτό ; ἀνέκραζεν.

— Ἡ γυνικία μου ;... ὄχι ἀκόμη.

— Ἄ !

— Φυσικώτατα. Ἡθέλησα νὰ σοὶ κάμω λόγον περὶ τοῦτου προτοῦ νὰ τῆς εἶπω τίποτε, ἀλλὰ θὰ τὸ ἐπιδοκιμάσῃ, δὲν ἀμφιβάλω ὡς πρὸς αὐτό. Σὲ ἀγαπᾷ πολὺ, ἡ γυνικία μου, τὴν ἐμάγευσες, ἀκριβέ μου !

Καὶ ὁ μαρκήσιος ἤρξατο νὰ γελά εὐχαρίστως.

Ὁ Παῦλος ἔλαβεν αἰφνιδίαν ἀπόφασιν.

— Κάμετε ὅτι θέλετε, φίλε μου, θὰ ἐπιδοκιμάσω τὰ πάντα καὶ σὰς εὐχαριστῶ διὰ πάντα.

— Νὰ μὲ πάρῃ ὁ διάβολος, ἐὰν δὲν εὐχαριστήθην ἀπὸ τὴν ἀπόφασίν σου, ἀγαπητέ μου, ὑπέλαβεν ὁ μαρκήσιος, ἄλλως τε καὶ τὸ ἤξευρα.

Καὶ χαίρων ὁ κ. δὲ Λαγκάρδ ἐκέντησε τὸν ἵππον του πρὸς καλπασμόν καὶ τὸν ἔκαμε νὰ ὑπερπηδήσῃ τριῶν καὶ ἡμίσεως ποδῶν ὕψους χαράκωμα, ὅπερ ἔκλειε τὴν εἴσοδον πεδίου σπινός.

Ὁ Παῦλος εἶχεν ἀγαπήσει ἐνθέρμως τὴν Μαρίαν, τὴν ἡγάπα εἰσέτι, τούλάχιστον τὸ ἔλεγε καθ' ἑαυτόν. Ἄλλὰ ποῖον αἰσθημα εἶναι, ὅσῳ βίαιον διαρκές, καὶ ἐρριζωμένον καὶ ἐὰν εἶναι, ὅπερ ἀντίσταται πρὸς τὸν μέγαν ἀνατροπέα χρόνον, καὶ πρὸ πάντων εἰς τὴν κατάκτησιν, ὅταν τὸ αἰσθημα τοῦτο εἶναι ὁ ἔρωσ ! Καὶ ἐκτὸς τούτου, εἰς τὸ βάθος ὅλων τῶν φύσεων, καὶ τῶν εὐγενεστάτων καὶ τῶν μᾶλλον ἀφωσιωμένων ἔτι, ὑπάρχει ὀλίγος ἐγωισμός, ὅστις κατ' ἀρχὰς δύναται νὰ ὑπνώπτει, ἀλλ' ὅστις, ἀργὰ ἢ γρήγορα, ἀποκαλύπτεται τέλος ἐν ὅλῃ τῇ ἰσχύϊ του.

Ὁ Παῦλος ἐνόει κάλλιστα — ἡ δὲ ἀκουσία ἀναφώνησις του : Ἡ κυρία Λαγκάρδ γνωρίζει τὸ σχέδιον τοῦτο ; ἦτο ἀνεξαιρετὸς ἀπόδειξις — ὅτι ὁ γάμος του θὰ συνέτριβε τὴν καρδίαν τῆς Μαρίας.

Καὶ ὅμως μόλις τὸν ἔκλυον νὰ διῶδῃ τὸ δυνατόν, τὸ βέβαιον σχεδὸν τοσοῦτον λαμπροῦ γάμου, ὃν τινα οὐδὲ νὰ ὄνειρευθῆ θὰ ἐτόλμα, ἀπεφάσισεν αἰφνιδίως νὰ ἐνδῶσῃ, μὴ σκεπτόμενος νὰ θυσιάσῃ τὸ μέλλον του εἰς πάθος μαρνανθὲν ἤδη ἐντὸς τῆς ψυχῆς του, καὶ ὅπερ ἴσως μετ' ὀλίγον θὰ ἐσβύνητο καὶ ἐν ἐκείνῃ τῆς Μαρίας.

Καὶ ἔπειτα ἡ Κλοτίλδη ἦτο τόσον χαρίεσσα. Ἐνυπῆρχεν

εἰς τὰ δεκαεξὶ αὐτῆς ἔτη τοσαύτη ἀφελῆς χάρις, τοσαύτη ἐπαγωγὸς ἁροσερότης!

— Ναί, ὦ! ναί, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Παῦλος, ἠγάπησα πολὺ τὴν Μαρίαν, ὁ ἔρωσ μου ἦτο ἐκ τῶν σφοδρῶν ἐκείνων, οὓς οὐδὲν δύναται νὰ συντρίψῃ, οὓς οὐδὲν δύναται νὰ λιγύσῃ ὅταν εὐρίσκωνται ἐν ὅλῃ τῇ ἰσχύϊ τῶν! Ὑπῆρξε καιρὸς, καὶ ὁ καιρὸς ἐκεῖνος εἶναι πολὺ πλησίον, καθ' ὃν ἡ εἰκὼν τῆς Μαρίας μόνῃ ἐπεσκέπτετο τὰ ὄνοισρά μου. Εἰς τοὺς μυστηριώδεις ἑσπερινούς κρότους ἤκουον τὴν φωνὴν τῆς Μαρίας, εἰς τὴν εὐωδίαν τῶν ἀνθέων καὶ τῆς χλόης ἡσθανόμην τὴν εὐωδίαν τῆς μαύρης κόμης τῆς Μαρίας. Ἡ Μαρία ἦτο ἐκεῖ παντοτε ἐκεῖ, ἔμπροσθέν μου, πληροῦσα τὴν καρδίαν μου μὲ πάθος, ἀνάπτουσα τὴν φλόγα τῶν αἰσθήσεών μου διὰ τῆς φαντασιώδους ἢ πραγματικῆς παρουσίας της. Καὶ ὅμως ἡ Μαρία ἦτο γυνὴ ἄλλου. Μόνον μοιχικῶς μοὶ ἀνῆκε. Μεταξὺ ἐκείνης καὶ ἐμοῦ ὑπόυτο ἀδιακόπως ἡ εἰκὼν τοῦ συζύγου. Ἀδιακόπως ἡσθανόμην τὴν πικρὰν ἐκείνην λύπην τοῦ νὰ βλέπω τὴν ἀγαπωμένην γυναῖκα εἰς τὰς ἀγκάλας ἀντιζήλου, ἀντιζήλου εἰς ὃν δὲν ἠδύνατο τις νὰ εἶπῃ οὔτε: *Θὰ σὲ φονεύσω ἢ θὰ μὲ φονεύσῃς σύ!* Διότι ἔκλειψας ἀνάνδρως τὸ κτῆμά του, καὶ ἐὰν τὸν ἐφόνευες θὰ ὠμοιάζεις πρὸς τοὺς ληστὰς ἐκείνους, οἵτινες κατ' ἀρχὰς μὲν κλέπτουσιν, ἔπειτα δὲ δολοφονοῦσιν ἐκείνους τοὺς ὁποίους ἐγύμνωσαν. Ἐὰν ἡ Κλοτίλδη μὲ ἠγάπα, τοῦναντίον, ὁποῖος γλυκὺς καὶ γαλήνιος ἔρωσ! ὁποῖον εὐεργετικὸν ἄστυον! ὁποῖα ἀνάπαυσις μετὰ τὴν καταγιγίδια! Ὅποια εὐτυχία νὰ ἐξεγείρω, εἰς τὴν νεαρὰν ψυχὴν της, εἰς τὰς εἰσέτι παρθένους αἰσθήσεις της, συγαινῆσεις, σκέψεις, ἀγνωστα αἰσθήματα! ὁποῖα θεῖα χαρὰ νὰ βλέπω νὰ πάλλῃ δι' ἐμὲ ἡ καρδία της ἥτις οὐδέποτε ἔπαλλεν! Ὅποια οὐρανία ἠδονὴ νὰ ἐναποθέσω τὸ πρῶτον ἐρωτικὸν φίλημα ἐπὶ τῶν δεκαεπτὰ ετῶν χειλέων της! ὁποῖα τέλος ὑπερηφάνεια νὰ δύναμαι νὰ λέγω ὑψηλοφώνως καὶ πρὸς πάτας: τὴν ἀγαπῶ! εἶναι ἰδική μου, μόνον ἰδική μου!

Ὅθεν ὁ Παῦλος ἔθετεν ἀπέναντί του: Δύο γυναῖκας, δύο ἔρωτας, τὸ παρελθόν, καὶ τὸ μέλλον.

Ἀλλοίμονον! Ὅ,τι ἔμελλε νὰ συμβῇ, πράγματι συνέβη.

Τὸ λογικόν, ὁ ἔρωσ, ἡ ὑπερηφάνια καὶ τὸ συμφέρον ἐθάρυον πάντα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μέρους ἐν τῷ πινακίῳ τῆς πλάστιγγας.

Κατ' ἀκολουθίαν ἐν τῇ πλάστιγγι ἡ δύστηνος Μαρία εὐρέθη λίαν ἐλαφρά.

Πάντα ταῦτα ἐγένοντο ἐν τῷ νῶ τοῦ Παύλου εἰς πολὺ ὀλιγώτερον χρόνον παρ' ὅσον κατηναλώσαμεν διὰ νὰ τὰ ἀναλύσωμεν καὶ τὰ γράψωμεν.

Καὶ ἐπειδὴ ἔμενον ὀλίγον ὀπισθεν ἐκέντησε τὸν ἵππον του εἰς καλπασμὸν καὶ συνήντησε τὸν κύριον δὲ Λαγκάρδ.

Δ'

Γυναικὸς ἀγωνία.

Ὁ Παῦλος ἐκέντησε τὸν ἵππον του καὶ συνήντησε τὸν μαρκήσιον, εἶπομεν εἰς τὸ τέλος τοῦ προηγουμένου κεφαλαίου.

— Ἄ! ἄ! ἀνέκραξεν ὁ κύριος δὲ Λαγκάρδ, στοιχηματίζω ἕνα γνήσιον ἀγγλικὸν ἵππον ἀντὶ ἐνὸς νορμανδικοῦ παλλαλόγου, ὅτι γνωρίζω τί σκέπτεσαι.

— Ἄς ἴδωμεν! ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος μειδιῶν. Θὰ σὰς εἶπω εἰλικρινῶς ἐὰν ἐκερδίσατε.

— Λοιπὸν ἐσυλλογίζεσο τὴν Κλοτίλδην.

— Ἀληθές.

— Καὶ τί ἔλεγες διὰ τὸ συμπαθητικὸν αὐτὸ κορίτσι;

— Ἐλεγον ὅτι εἶναι λίαν ἀμφίβολον ἂν ἡ δεσποινὴς Κλοτίλδη μὲ ἀγαπᾷ...

— Ἀμφίβολον!... διόλου.

— Νομίζετε;

— Εἶμαι βέβαιος.

— Βέβαιος;...

— Ναί... ἐντελῶς, πληρέστατα, ἀπολύτως.

— Διατί;

— Μὲ ἐρωτᾷς: *Διατί*;... Ὅχι δὲ! δὲν παρετήρησες λοιπὸν τίποτε;

— Ὅχι, ἀληθῶς.

— Τότε, ἀγαπητέ μου, εἶσαι καὶ σὺ ἐξ ἐκείνων, περὶ τῶν ὁποίων λέγει ἡ Ἁγία Γραφή: *Ὀφθαλμοὺς ἔχουσι καὶ δὲν βλέπουσι!* Λόγον τιμῆς, σὲ ἐνόμιζα δεινότερον!

— Ἀλλὰ τέλος πάντων...

— Πρῶτον, ἡ Κλοτίλδη σὲ μόνον βλέπει: ἐρυθριᾷ ὅταν εἰσέρχῃσαι, ἐρυθριᾷ ὅταν προσφέρουν τὸ ὄνομά σου. Ἐὰν ἐξέρχῃσαι σὲ ἀκολουθεῖ ἐπὶ πολὺν χρόνον διὰ τοῦ βλέμματός καὶ μένει λίαν ρεμβώδης μέχρι τῆς ἐπανόδου σου... Αὐτὰ τὰ συμπτώματα βλέπεις δὲν ἀπατώσι. Ἄλλως τε, ἐγώ, γνωρίζω τὰς γυναῖκας!

— Αὐτὰ εἶναι ὅλα ὅσα παρετήρησατε;

— Ὅχι, ὄχι. Χθὲς τὸ ἐσπέρας ὅταν διηγῆθης τὸ ἐν Ἀφρικῇ περιστατικόν σου, ἐὰν ἠκολούθει καθὼς καὶ ἐγὼ τὰς τόσον ζωηρὰς καὶ τόσον ὀλίγον κεχυμένους συγαινῆσεις, τὰς ὁποίας ἡ διήγησίς σου, καὶ πρὸ πάντων ὁ κίνδυνός σου προὔξεν ἔνθου εἰς τὴν Κλοτίλδην, θὰ ἦσο πεπεισμένος ἐπίσης ὅπως εἶμαι τώρα καὶ ἐγώ, ὅτι ἡ μικρὰ τρελλαινεται διὰ σέ, διότι ναί, μὰ τοὺς διαβόλους ὄλους! τρελλαινεται, τὸ ἀγαπητὸ κορίτσι!

Ἡ συνδιάλεξις ἐξηκολούθησεν ἐπὶ τινα χρόνον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ζητήματος. Εἶτα ὁ μαρκήσιος καὶ ὁ Παῦλος ἐπανῆλθον εἰς τὸν πύργον.

Ὅταν ὁ κύριος δὲ Λαγκάρδ ὠμίλησεν εἰς τὴν Μαρίαν περὶ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ σχεδιασθέντος γάμου, ἐκείνη τὸν ἤκουσεν ὡσεὶ ἐκαπεληγμένη, καὶ κατ' ἀρχὰς δὲν ἀπεκρίθη. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ σύζυγός της ἐπέμενον ἐπαναλαμβάνων οἷς κατ' ἐξακολουθησιν:

— Λοιπὸν! μικρὰ μου Μαρία, τί λέγεις περὶ αὐτοῦ;

Ἀνέκραξε δι' ἀποπεπλανημένου ὕφους:

— Ναί... ναί... ἔχει καλῶς... εἶναι πολὺ καλόν... σὲ ἐπιδοκιμάζω...

Καὶ ἐξῆλθε βιαίως ἐκ τοῦ δωματίου. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ Μαρία ἦτο ἐξω φρενῶν, τρελλὴ ὑπὸ λύπης καὶ ὀργῆς. Ἐτρεξεν εἰς τὸ δωματίον τοῦ Παύλου, ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἦτο ἐκεῖ. Κατῆλθεν εἰς τὸν κῆπον καὶ ἐκεῖ ἐβάδισε κατ' εὐθεῖαν πρὸ αὐτῆς χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ποῦ μετέβαιεν.

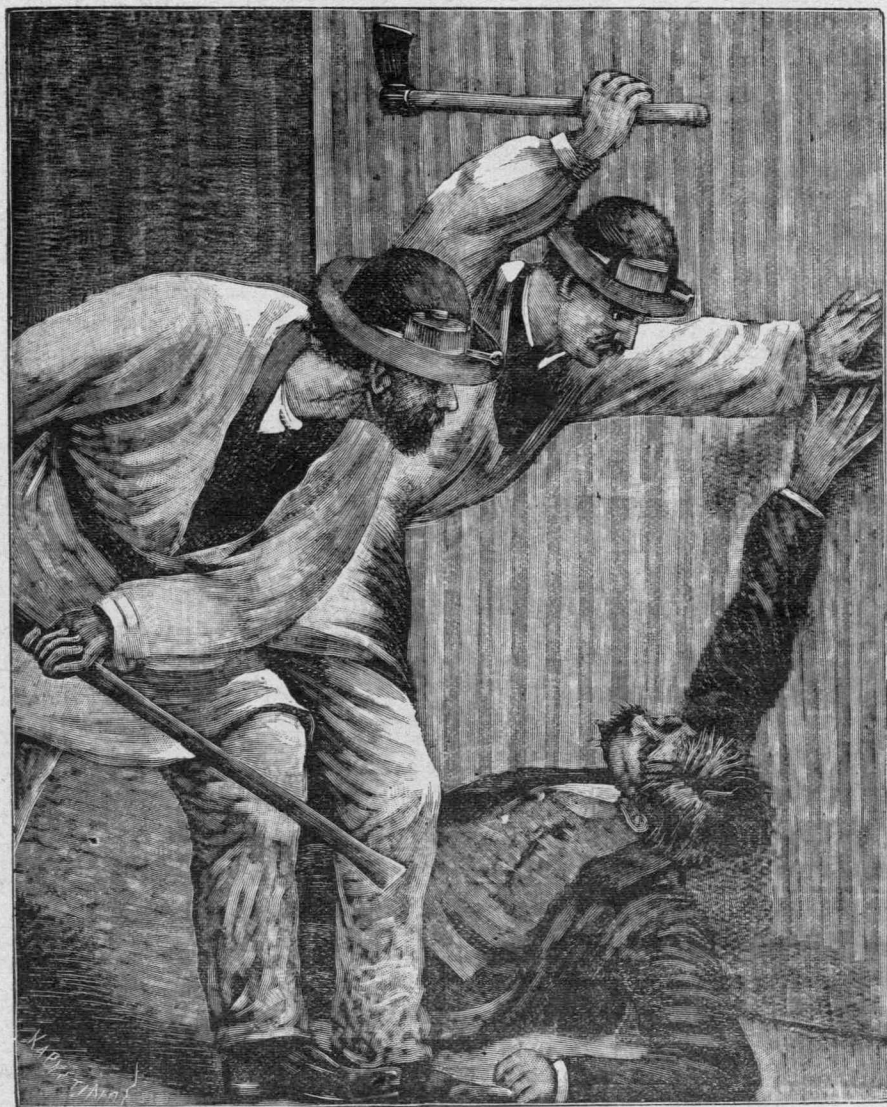
(Ἐπεται τὸ τέλος).

γαβ.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΡΑΔΕΛ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ

Ἡ ἐρυθρά του χεῖρ ἀπετυπούτο ἐπί τινος τοίχου.

Ἀμέσως ἀνεχώρησαν πάντες ὁμοῦ.

Τῇ μετεποιούσῃ ἐπῆλθεν ἡ σειρά τοῦ Θεοδώρου Μενδῶ, ὁ ἀνταποκριτὴς τοῦ βιενναίου «Ἐθνικοῦ Ταχυδρόμου» ἠθέλησε ν' ἀνταποκριθῆ εἰς τὴν ἐρασίαν πρόσκλησιν τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας Σιωδναί, ἡ δὲ ἔλευσις αὐτοῦ ἦτο τὸ μόνον μέλαν σημεῖον, ἡ μόνη σκιά, ἣν εὕρισκεν ἐν τῷ πίνακι ἡ δεσποινὴς Βέρθα δὲ Κερμόρ. ἀλλὰ μεθ' ὅλην τὴν ὀχληρότητα ταύτην ἐνόει ἡ νεᾶνις νὰ διασκεδάσῃ πολὺ ἐν Λάνδ-Κούρτ.

Καὶ ὄντως, εὐθὺς μετὰ τὴν ἀφίξιν τῆς βαρωνίδος, αἱ διασκεδάσεις διεδέχοντο ἀλλήλας ἀδιακόπως τακτικῶς ἐγίνοντο ἐκδρομαὶ καὶ περίπατοι ἐπὶ τοῦ Ράγκου ποταμοῦ, ἀνέ-

πλεον μέχρι Δινάν, μετέβαινον καὶ ἐγευματίζον εἰς τὴν νῆσον Κεσάμβρη καὶ δὲν ἐλησμόνουσαν τὸ ὄρος Ἅγιον Μιχαήλ.

Ἡ διαμονὴ ἦτο θελκτικὴ, ἡ ἐξοχὴ ἐξαιρετος.

Ἡ βαρωνὶς τῇ παρακλήσει τῶν ξενιζόντων αὐτὴν ἐδήλωσεν ὅτι οὐδόπως ἐσκέπτετο ν' ἀπέλθῃ, ὅτι ἦτο ἰκανὴ ν' ἀφήσῃ τοὺς Παρισίους ἐπὶ τινὰ χρόνον καὶ μόνον εἰς τὸ τέλος τῆς φθινοπωρινῆς ἐποχῆς νὰ ἐπανακάμψῃ ἐκ Λάνδ-Κούρτ.

Ἄλλ' εἶπομεν ὅτι τὸ πᾶν ἔχει καὶ τὴν κακὴν αὐτοῦ ὄψιν καὶ κακὴ ὄψις ὑπῆρχε καὶ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ, ἦν δὲ τοῦ Φιλήμονος ἡ μονομανία· λίαν εὐτυχῶς ὁμως παρο-

δικὸν βράγχος διέκοψεν ἐπὶ τινὰ χρόνον τὰς θορυβώδεις ἀρμονίας τῆς θείας Ἑλβίρας.

Ὁ Φιλήμων κατεθλίβετο μόνος, ἐζήτηε δὲ κατὰ πᾶσαν στιγμὴν συγγνώμην ἀπὸ τὸν ἀγαπητόν του ξένου διὰ τὴν εὐχωρίστησιν ἧς ἀπεστέρει αὐτοὺς ἡ κυρία Σιωδνάι.

Πρῶϊαν τινὰ τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ Σεπτεμβρίου, ὅστις κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἦτο ὁ θερμότερος μὴν ὄλου τοῦ θέρους, ὁ Λέων Λαφρεσάνζ εὐρίσκετο ἐν τῷ ὤματι, ἐν ᾧ κατῴκει ἐν Λάνδ-Κούρτ.

Τὸ κατάλυμα αὐτοῦ ἦτο μικρὸν καὶ κεχωρισμένον ἀπὸ ἄλλων ἀπαρτιζόμενον ἐκ μιᾶς εἰσόδου, ἐνὸς κομμωτηρίου καὶ ἐξ ἐνὸς μεγάλου ὤματι ἰσογαίου πρὸς τὸν κῆπον· κατ' ἐναντι ὑπῆρχεν ἐκτενὲς ἀνάχωμα ψαμμῶδες καὶ ἀπωτέρω πυκναὶ λόχμαι ἐκ ζυγιῶν, αἵτινες ἐλικσειδῶς ἐχώρουν ἐντὸς τοῦ παραδείσου.

Ὁ Λέων ἐν οἰκιακῇ περιβολῇ ἐκάθητο ἐνώπιον τραπέζης καὶ ἐπεράτου ἄρθρον, ὅπερ ἤρχισε νὰ γράφῃ τὴν προτεραίαν διὰ τὸν «Ταχυδρόμον». Διότι ἔπρεπε διὰ παντὸς τρόπου νὰ ἀποστείλῃ ὕλην εἰς τὴν ἐφημερίδα τοῦ κυρίου Ζακεμαίν. Χορηγηθείσης τῆς πρὸς ἀπουσίαν ἀδείας εἰς τοὺς δύο δημοσιογράφους μόνον ἐπὶ τῷ ὄρω τούτῳ· καὶ ὁ Λαφρεσάνζ ἐσκέπτετο ἤδη νὰ ζητήσῃ παράτασιν τῆς ἀδείας ταύτης, ἄριστα ἔχων ἐν Λάνδ-Κούρτ.

ἜΩ! οὐδὲ κἂν προσεπαθεῖ ν' ἀντιστῇ κατὰ τοῦ περιπαθοῦς ἄμα, σπουδαίου καὶ βαθέως αἰσθήματος, ὅπερ εἴλκεν αὐτὸν πρὸς τὴν δεσποινίδα δὲ Κερμόρ, ἀλλὰ συνάμα ἐσκέπτετο περὶ τῆς ὠραιστάτης βραωνίδος· ἂν καὶ ἐμέμφετο ἑαυτὸν ἐπὶ τούτῳ· ἐσκέπτετο δὲ περὶ αὐτῆς, διότι ἦτο ἐπαγωγωτάτη καὶ «ἐκτύπα εἰς τὸ κεφάλι», ὡς ἔλεγεν ὁ Μωροά.

Ὁ Λαφρεσάνζ ἠτοιμάζετο νὰ ὑπογράψῃ τὸ τελευταῖον φύλλον ὅτε ἐλαφρὸς κτύπος ἠκούσθη εἰς τὴν θύραν.

Ἦτο ὁ Φλαβιανός.

— Μήπως σ' ἐνεχλῶ! ἠρώτησε.

— Ὅχι, ἀνταπήντησεν ὁ Λαφρεσάνζ, πολὺ δ' ὀλιγώτερον κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν... ἐτέλειώσα.

Ὁ Φλαβιανός ἐκάθησε κωθρῶς ἐπὶ ἔδρας καὶ ἐτάννυσε τοὺς βραχιόνιας.

— Ἐργάζεσαι! ἀνέκραξεν, ἐτοιμάζεις ὕλην διὰ τὸν Ζακεμαίν! Σὲ θαυμάζω· νὰ ἤμπορῆς νὰ συναρμολογήσῃς δύο ιδέας, νὰ τὰς ἀντιγράψῃς, νὰ μελανώσῃς τὸν χάρτην ἀπέναντι τῆς χλόης ταύτης καὶ τῆς κυανῆς θαλάσσης!

— Ἄλλ' ὑπεσχέθης εἰς τὸν κ. Ζακεμαίν σειρὰν ἐπιστολῶν περὶ Βρετάνης, περὶ τοῦ Ράγκου, περὶ τοῦ ὄρους Ἁγίου Μιχαήλ!

— Πῶς! ἀνέκραξεν ὁ Φλαβιανός μετὰ κωμικῆς ἀγανακτήσεως, νομίζεις ὅτι ἐλησμόνησα τὴν ὑπόσχεσίν μου... βέβαια ὑπεσχέθην καὶ ὑπόσχομαι καὶ τώρα... καὶ τώρα ἀκόμη... μίαν σειρὰν ἐπιστολῶν... πολλὰς σειράς... ἀλλὰ!

— Ἄ! ὑπέλαθεν ὁ Λαφρεσάνζ, ὑπάρχει ἐν ἀλλὰ.

— Πάντοτε ὑπάρχει ἐν ἀλλὰ, ἀνταπήντησε δογματικῶς ὁ Φλαβιανός, καὶ ὅταν ἐνηλικιωθῆς θὰ τὸ ἐννοήσῃς... ἀλλὰ φοβεῦμαι μήπως ὁ Ζακεμαίν περιμείνῃ τὰ ἄρθρα αὐτὰ ἐπὶ πολὺ.

— Κ' ἐγὼ τὸ φοβεῦμαι.

— Θὰ τὰ γράψω εἰς Παρισίους, συλλέγω τώρα τὰς πλη-

ροφορίας μου... Κ' ἔπειτα ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ ἐργασθῶ ἐπὶ τόπου... ἐπιδῶρ᾽ αὐτὸ πολὺ εἰς ἐμέ.

Ὁ Λαφρεσάνζ ἤρχισε νὰ γελᾷ ἐπὶ τῇ ὀρμῇ μεθ' ἧς ὠμίλει ὁ φίλος του.

— Καὶ ἐν σ' ἐνεχλεῖ ὅταν κάθησαι, δηλαδὴ χωρὶς νὰ κάμνης τίποτε;

Ὁ Φλαβιανός Μωροά διὰ νευρικῆς κινήσεως ἠγέρθη ἀπὸ τῆς ἔδρας ἐφ' ἧς ἦτο ἐξηλωμένος.

— Δὲν κάμνω τίποτε! Καὶ τολμᾷς νὰ εἴπῃς ὅτι δὲν κάμνω τίποτε! Ἄλλὰ, καλότυχε, βλασφημεῖς! Ποτέ, οὐδέποτε ἤμην τόσο ἀπασχολημένος ὅσον τώρα... Παρατηρῶ, φίλε μου, βλέπω τὴν κωμῶδιαν, ἡ ὁποία παίζεται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου.

— Σὺ παντοῦ βλέπεις κωμῶδιαν.

— Μὲ συγχωρῆς, ὑπάρχει κωμῶδιαν, κωμειδύλλιον καὶ ὄραμα. Ἐκ τούτων ἀποτελεῖται ἡ ζωὴ.

— ὦ! πόσον εἶσαι φαντασιολόγος!

— Δὲν εἶμαι τὸ παράπαν φαντασιολόγος, τὸναντίον ἀσχολοῦμαι περὶ τὰ πραγματικά, καὶ εἰλικρινέστατα μάλιστα. Ναί, ἡ κωμῶδιαν μὲ ἐνδιαφέρει πολὺ, καὶ νὰ σοῦ εἴπω ἔλευθέρως τὴν γνώμην μου, δὲν εἶσαι ἐκ τῶν περιέργων ἠθοποιῶν, οἱ ὅποιοι τὴν παίζουν.

Ὁ Λαφρεσάνζ ἀνέτεινε ζωηρῶς τὴν κεφαλὴν.

— Τί; παίζω καὶ ἐγὼ τὸ μέρος μου!

— Ἀπλούστατα, ἐν συνευδῆσει... καὶ χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃς παίζεις πολὺ καλὰ τὸ μέρος σου.

— Καὶ ποῦ καὶ κατὰ πόσον ἐπιτυχᾶνω; τί πρόσωπον παίζω;

— Καθ' ἐκάστην... ὦ! μὴ ἐκπλήττεσαι... θὰ γραφῇ ἡ κωμῶδιαν, καὶ δὲν λέγω ὅτι δὲν θὰ τὸ πράξῃς μίαν ἡμέραν... ἤδη εὗρον τὴν ἐπιγραφὴν...

— Ἄ! ἄς τὴν ἀκούσωμεν!

— «Ὁ ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Δὸν Ζουάν».

— Εἶνε ὀλίγον μακρὰ ἡ ἐπιγραφὴ, ὑπέλαθεν ἐρυθριάσας πῶς ὁ Λαφρεσάνζ.

— Ναί, δὲν λέγω τὸ ἐναντίον, ἀλλὰ καὶ τόσο ἐνδιαφέρουσα καὶ τόσο ἀληθής...

Εἶτα μεταβαλὼν τόνον φωνῆς καὶ τὴν κεφαλὴν κινήσας.

— Ἄ! δὲν στενοχωρεῖσαι, βλέπω!

— Καὶ διατί, σὲ παρακαλῶ, νὰ στενοχωρηθῶ; ἀπεκρίθη ὁ Λέων, προσποιηθεὶς ὅτι δὲν ἐνόει ποῦ ἐμελλε νὰ καταλήξῃ ὁ φίλος του.

— Χά, χά, χά, ἀνεκάγχασε μετὰ σκωπτικοῦ μειδιάματος, μὴ μὲ περιγελάσῃς, σὲ παρακαλῶ... διότι γνωρίζεις καλύτερα διὰ ποῖον ὁμιλῶ. Σοῦ χρειάζονται ὄλαι, καὶ ἀπολαύεις συνάμα τῶν εὐνοιῶν αὐτῶν! ἄ! σὲ συγχαίρω εἰλικρινῶς...

— Λέγε λοιπόν, λέγε, εἰπέ ὅ,τι θέλεις.

Καὶ ὁ Λαφρεσάνζ συνωφρυνώθη κεχλωμένος.

— Σοῦ ἐπαναλαμβάνω ὅτι δὲν ἐννοῶ ποῦ θέλεις νὰ καταλήξῃς, καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ ἐξηγηθῆς σαφέστερον.

— Νὰ τὸ κάμω, διατί ὄχι καὶ τοσοῦτῳ μᾶλλον καθόσον δὲν ἀφῆκα τὴν εὐχωρίστησιν τῆς κλίνης μου διὰ νὰ ἔλθω ἐδῶ δι' ἄλλον σκοπόν.

— Λοιπὸν ἦλθες μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ μοῦ κάμῃς καμμίαν σκηνὴν;

— ὦ! τί φοβερόν λόγον ἐξεστόμισες; εἶπε μετὰ πρᾶότη-

τος ὁ Μωροῦ δὲν λυπεῖσαι λοιπὸν ὅτι ἐπρόφερεις αὐτὴν τὴν λέξιν !... Σκηρὴν !... ἀναμεταξὺ μας ! Ποτὲ δὲν ἔγινε ται- αὐτή, οὐδὲ δύναται νὰ γείνη... Ἄλλ' ἐγὼ εἶμαι μεγαλειτέρως σου, σὲ ἀγαπῶ πολὺ καὶ ὀφείλω νὰ σὲ προειδοποιήσω ὅταν παρεκτρέπῃς τῆς εὐθείας ὁδοῦ.

— Παρεκτρέπομαι τῆς εὐθείας ὁδοῦ ! ἐγὼ ! . . . καὶ ὅμως περῶμαι τὴν εὐθείαν.

— Ἐλα δά, εἰπέ το λοιπὸν ἀνευθριάστως... Ἄ ! βλέπεις !

— Ἄκουσε, Φλαβιανέ, εἶπεν ὁ Λαφρεσάνζ προλαμβάνων τὴν ἐξήγησιν, εἶσαι ἀρὰ γε πολὺ βέβαιος ὅτι δὲν ὑπάρχει προσωπικὸν συμφέρον εἰς τὸ αἶσθημα, τὸ ὅποιον ὑπαγορεύει τοὺς λόγους σου ;

Ἄ ! Μωροῦ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ὅχι, σοῦ ὀρκίζομαι καὶ πιστεύσέ με... εἶμαι ὑπεράνω ποταπῆς ζηλοτυπίας, διότι ἐνόησα τί ἐκ τῶν λόγων σου ὑποκρύπτεται.

— Εἶσαι βέβαιος περὶ τούτου, εἶπεν ἐντόνος ὁ Λαφρεσάνζ, ὅτι δὲν ἐπειράχθης διόλου βλέπων τὴν κυρίαν δὲ Γούγκα νὰ μὴ φροντίξῃ δι' ἐσέ :

— Λυποῦμαι δι' αὐτό, διότι καὶ εἰς ἐμέ ὡς καὶ εἰς σέ, προσφέρεται περιπαθέστατα, ἀλλ' εἰς τὴν ψυχὴν μου δὲν αἰσθάνομαι οὔτε τὴν παραμικρὰν δυσἀρέσκειαν, οὔτε τὴν παραμικρὰν ζηλοτυπίαν, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι σὺ ἀπολαύεις τῶν περιποιήσεων καὶ τῶν ἐρωτοτροπιῶν τῆς.

— ὦ ! τὸ πιστεύεις ;

— Ἔσο λοιπὸν εἰλικρινῆς, διότι σὺ εἶσαι καλλίτερον ἀπὸ ἐμέ βέβαιος.

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ Λαφρεσάνζ ἐξέφραζεν ἐλαφρὰν ἀμηχανίαν.

— Σὲ βεβαίῳ ὅμως...

— Ὅτι δὲν ἔκαμες τίποτε δι' αὐτό... τὸ γνωρίζω καὶ τὸ βλέπω... ἐγὼ δὲν γίνομαι κακὸς ἂν ὀρίσω τὸ πρᾶγμα εἰς δύο λέξεις : Ἐρωτεύεσαι τὴν δεσποινίδα δὲ Κερμόρ καὶ ἡ βαρωνίς δὲ Γούγκα ἐρωτεύεται σέ...

— ὦ ! πάλιν μὲ τὰς ὑπερβολὰς σου.

— Γνωρίζεις πολὺ καλὰ, ὅτι αὐτὸ τὸ ὅποιον λέγω, εἶνε ἡ ἀκριβὴς ἀλήθεια... σὲ θεωρῶ εἰλικρινῶς ἐρωτευμένον ἢ πλησιάζοντα νὰ ἐρασθῆς εἰλικρινῶς καὶ πολὺ τὴν δεσποινίδα δὲ Κερμόρ... καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀξίζει τὸ πρᾶγμα, διότι θὰ εἶνε ἐξαιρετὸς γυνὴ ἢ κόρη αὐτῆ· εἶνε νεύμων, πλήρης καρδίας, ἀξιεράστος, ἀγαθωτάτη καὶ χρηστοτάτη. Καὶ ἀτυχῶς, φοβοῦμαι πολὺ ὅτι πλησιάζει ὁ καιρὸς τῆς εὐδαιμονίας σου.

— Τί ἐννοεῖς πάλιν ;

— ὦ ! ἔχε ὑπομονὴν καὶ θὰ φθάσω μέχρι τέλους, θὰ σοὶ εἶπω ὅ,τι νομίζω πρέπον νὰ σοῦ εἶπω... Περισπᾶσαι λοιπὸν πολὺ εἰς τὸν ἔρωτα τοῦ πλάσματος αὐτοῦ, καὶ μολονοῦτε ἡ κόρη πολὺ ὀλίγον φανερόναι τὸν ἔρωτά τῆς, ἀρχίζεις νὰ εὐρίσκῃς τὸν ὅρον τῆς καρδίας τῆς.

Ἄ ! Μωροῦ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀποφύγῃ ζωηρὸν κίνημα.

— Τὸ πιστεύεις ; τὸν ἠρώτησε.

— Φεῦ ! εἶμαι βεβαίωτατος.

Ἄ ! Μωροῦ δὲν ἠδυνήθη μετὰ νευρικῆς κινήσεως, οἱ δ' ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐξέφραζον χαρὰν.

— Πῶς ; διὰτί ; μὲ θεωρεῖς λοιπὸν ἀνάξιον νὰ ἐμπνεύσω ἔρωτα ;

Ἄ ! Φλαβιανὸς ἀνέκοψε τὸν φίλον αὐτοῦ διὰ κινήσεως τῆς χειρὸς.

— Πρέπει νὰ σὲ σταματήσω διὰ νὰ μὴ εἶπῃς καμμίαν μωρίαν. Γνωρίζεις κάλλιστα τί φρονῶ περὶ σοῦ, δὲν ἔπεται ὅμως διότι εἶσαι καλοκαμωμένος, νέος καὶ νεύμων, ὅτι πρέπει νὰ ἐπιδοθῆς εἰς τὴν δυστυχίαν ἐνὸς πλάσματος, τὸ ὅποιον ἔσωσε τὴν ζωὴν σου ! Ἡ δεσποινίς δὲ Κερμόρ, ἐγὼ τοῦλάχιστον οὕτω τὴν κρίνω, ἀπαξ μόνον θ' ἀγαπήσῃ, τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὅποιαν θ' ἀγαπήσῃ, καὶ σὺ ἐξ ἐνός μὲν βλέπεις ἐρωτικῶς αὐτήν, ἐξ ἄλλου δὲ θεωρεῖς τὴν ἄλλην, τὴν ὅποιαν γνωρίζεις καλῶς.

— Λοιπὸν ἐδῶ παρεκτρέπομαι τῆς εὐθείας ;

— Μάλιστα, ἠθικῶς παρεκτρέπῃσαι, διότι ὅσον προχωρεῖς, τόσον χωρίζεις τὴν καρδίαν σου ὑπὸ δύο αἰσθημάτων : τοῦ εἰλικρινοῦς ἔρωτος καὶ τῆς στιγμιαίας παραφορᾶς σου.

— Ἄλλὰ σοῦ ὀρκίζομαι, Φλαβιανέ !

— Μὴ ὀρκίζεσαι, διότι θὰ κάμῃς ψευδῆ ὄρκον. Ἐχμεν νὰ κάμωμεν... ἢ καλλίτερα ἔχεις νὰ κάμῃς, μὲ μίαν κατεργάραν !

— ὦ ! κατεργάραν, εἶπε διαμαρτυρούμενος ὁ Λαφρεσάνζ.

— Ἀποσύρω τὴν λέξιν, διότι ὁμολογῶ ὅτι δὲν εἶνε κοινοβουλευτικὴ, ἀλλ' ἐπιμένω εἰς τὴν ιδέαν. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ εἶνε τὸ πλέον διαβολουμένον πλάσμα τοῦ κόσμου, ὅ,τι συνήθως ἀποκαλοῦσι, προκειμένου περὶ γυναικός, θηρίον, τέρας.

Ἄ ! Μωροῦ δὲν ἐπέτεινε τοὺς ὄμους.

— Καλὰ, λοιπὸν ἀνεχώρησε !

— Ἀνεχώρησε, ἀνταπήνησεν ὁ Φλαβιανός, ἀλλ' ἐπανῆλθον. Σοῦ λέγω ὅτι μὲ κατέστησε παίγιόν τῆς καὶ δὲν δύναμαι ἀκόμη ν' ἀνκαλύψω διὰ ποῖον σκοπὸν.

— Ἄλλ' ἀγαπητέ μου, εἶμαι πεπεισμένος ὅτι δὲν ἔχει ἄλλον σκοπὸν εἰς τὴν ζωὴν τῆς παρὰ νὰ ζητῇ παντὸς εἶδους εὐχαριστήσεως καὶ τέρψεως.

— Ἐγὼ εἶμαι πεπεισμένος περὶ τοῦ ἐναντίου· δὲν γνωρίζω τί συλλογίζεται, ἀλλὰ καὶ τι δολοπλεκεῖ ἐκτὸς τούτου, καταντῶ νὰ πιστεύσω, ὅτι αἰσθάνεται πρὸς σὲ ζωηροτάτην κλίσιν... βλέπεις ὅτι θυσιάζομαι πρὸ τῶν ποδῶν σου καὶ ὅτι δὲν μὲ μέλλει διὰ τὴν φιλοτιμίαν μου. Ἄλλὰ...

— Ἄ ! Ἄς ἴδωμεν, εἶπε διακόψας αὐτὸν ὁ Λαφρεσάνζ μετὰ βεβαιωμένου μειδιήματος.

— Ἄλλ' ἐὰν ἐξακολουθούσης ν' ἀσχολῆσαι μὲ τὴν κυρίαν Γούγκα, εἶνε ἐνδεχόμενον νὰ προξενήσῃς μεγάλην λύπην εἰς τὴν δεσποινίδα δὲ Κερμόρ, καὶ αὐτὸ θὰ εἶνε ἴσως τραῦμα διὰ τὴν καρδίαν τῆς, διὰ τῆς χειρὸς σου καταφερόμενον, ἴσως δὲν θὰ σὲ συγχωρήσῃ ποτέ.

— Καὶ πιστεύεις ὅτι δὲν θὰ πικραίνω καὶ ἓνα Φλαβιανὸν Μωροῦ, ὁ ὅποιος...

Ἄ ! Φλαβιανὸς Μωροῦ ἀνεχάιτισεν ἀποτόμως τὸν φίλον του.

— Ἄς σταθῶμεν ἐδῶ, εἶπε, διότι ἐπιμένεις νὰ μὴ θέλῃς νὰ μὲ ἐνοήσῃς καὶ ν' ἀρνήσῃς τὴν φιλίαν μου· τὴν θέτεις πολὺ κατωτέραν εὐτελῶν ζητημάτων φιλοτιμίας καὶ κάμεις κακὰ, ἴσως δὲ καὶ μὲ θεωρεῖς πολὺ ἀπαιτητικόν, ἀλλ' ὅταν ἔχῃ κανεὶς φίλον ὡς ἐμέ, δὲν ἀμφιβάλλει περὶ αὐτοῦ !

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐλέχθησαν ὑπὸ τοῦ Φλαβιανοῦ τεθλιμμένως ἄμα καὶ σοβαρῶς, ἀλλὰ λαμβανομένης ὑπ' ὄψει τῆς ἐλαφρότητος τοῦ Λαφρεσάνζ, ἦτο ἀδύνατον νὰ κάμῃ ματαίως ἐκκλησίαν εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ. Διὸ ἐγεγθεὶς οὗτος ἔδεδυσεν εὐθὺς πρὸς τὸν Μωροῦ καὶ τὰς χεῖρας τεινῶν :

— Ἀλήθεια, ἔχω ἄδικον καὶ ζητῶ συγγνώμην, ἀγαπητέ μου· ἀλλ' ἐὰν ἐγνώριζες ἀκόμη!...

— ὦ! γνωρίζω ὅτι εἶνε ἢ μάλλον ἐπαγωγὸς τῶν γυναικῶν! πρὸς ποῖον τὸ λέγεις; μήπως δὲν ὑπέπεσα ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς; μήπως χωρὶς νὰ τὸ θέλω δὲν εἶμαι ὑπόδουλος ἀκόμη κατὰ πᾶσαν στιγμὴν τῶν θελγητῶν τῆς! Καὶ ὅμως...

— Ὅμως; ὑπέλαβεν ὁ Λαφρεσάνζ μετὰ περιεργίας.

— Ἐχω τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ γυνὴ αὐτὴ μὲ περιεφύλασεν οἰκτρῶς.

— Πῶς;

Ἄσπαστος Φλαβιανὸς Μωροῦ ἐταπείνωσε τὴν κεφαλὴν.

— Προσεπάθησε νὰ μὲ κάμῃ νὰ πιστεύσω ὅτι τὸ ταξειδίον τῆς πέραν τῆς Μάγχης ἐπεχείρησε μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ἐγὼ ἐπεχείρησα τὸ ταξειδίον μου πράγματι πρὸς ἀναζήτησίν σου.

— ὦ!

— Ὅχι ὦ! σοῦ λέγω ἀκριβῶς τὴν ἀλήθειαν.

— Ἄλλ' αὐτὴ καὶ εἰς ἐμὲ ἐφάνη ὅτι μοῦ εἶπεν ἀκριβῶς τὸ αὐτὸ πρᾶγμα.

— Τὸ γνωρίζω καλῶς, εἶμαι δὲ βέβαιος δι' αὐτό. Καὶ αὐτὴ ἡ διαβολογυναῖκα τόσον...

— Κτυπᾶ στὸ κεφάλι.

— Περιγέλα με ὅσον θέλεις, ναί, κτυπᾶ στὸ κεφάλι, δὲν εὐρίσκω ἄλλην φράσιν, ἀφοῦ ὅταν ὁμιλῇ καὶ σὲ παρατηρῇ, σὲ ὑπνωτίζει, τὰ λησμονεῖς ὅλα καὶ ὅτι σὲ ἀπατᾷ καὶ ὅτι ψεύδεται καὶ ὅτι καταστρέφει ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ὅλα τὰ ἀμυντικὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα μετὰ τόσου κόπου ἀνήγειρες.

— Ὅλα αὐτὰ εἶνε πολὺ σωστά, τὴν γνωρίζω καλά.

— Πολὺ καλά, καὶ δι' αὐτὸ ἤλθα τὸ πρῶτὸ νὰ σὲ εὕρω. Δὲν θέλω, Λέον, μ' ἐννοεῖς καλά, δὲν θέλω νὰ εἰσδύσῃ ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἰς τὸ μέσον μας, καὶ φοβοῦμαι ἐνδομύχως ὅτι αὐτὸ προσπαθεῖ. Δὲν θέλω νὰ σὲ κάμῃ ἐχθρὸν μου.

— ὦ! Φλαβιανέ!

— Ὅχι ὦ! Φλαβιανέ! σὲ παρακαλῶ, διότι ἐγὼ γνωρίζω καλά ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον γνωρίζω, καὶ γνωρίζω τί λέγω... Δυσπίστει... Καὶ ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν συμβῇ, ἔχει πεποίθησιν εἰς ἐμὲ. Θὰ ἐργασθῶ μὲ ὅλας μου τὰς δυνάμεις ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας σου, ἤδη δὲ ἐθυσίασα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀπεκάλεις πρὸ ὀλίγου ἀκόμη φιλοτιμίαν μου. Μὴ ἀμφιβάλλεις περὶ ἐμοῦ ποτέ, ἀκούεις!

Εἰλικρινῶς συγκινηθεὶς ὁ Λαφρεσάνζ, ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Φλαβιανοῦ.

— Σοῦ τὸ ὀρκίζομαι! ἀνέκραξε:

— Πολὺ καλά, ἐλπίζω εἰς σέ, ἄλλως τε εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ πέσης εἰς τὰ δικτυα τῆς βαρωνίδος, καὶ δὲν θὰ σὲ καταδικάσω διόλου, ἀπεναντίας θὰ σὲ συγχωρήσω, διότι τὰ στήνει λίαν ἐπιτυχῶς. Ἀλλὰ πρόσθε ἀπὸ τὴν δεσποινίδα Βέρθαν... Σὲ βεβαιῶ ὅτι εἶνε ἐκ τῶν σπανίων ἐκείνων πλασμάτων, ἀπέναντι τῶν ὁποίων πρέπει νὰ λαμβάνῃ τις μεγίστας προσφυλάξεις.

— Τί τὰ θέλεις; ὑπέλαβεν ὁ Λαφρεσάνζ εἰλικρινῶς, αὐτὸ τὸ ὁποῖον λέγεις ἐγὼ τὸ εἶπα ἑκατοντάκις, ἀλλ' ὅταν εὐρίσκωμαι πλησίον τῆς βαρωνίδος, παραλύουν αἱ δυνάμεις μου, λησμονῶ τὰς ἀποφάσεις μου καὶ γίνομαι ὄργανόν τῆς.

— Λοιπὸν, εἶπεν ὁ Φλαβιανός, εἴμεθα σύμφωνοι. Εἴμεθα

καὶ θὰ μένομεν φίλοι, παρὰ τὴν θέλησίν τῆς, ἐναντίον ὅλων καὶ ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν συμβῇ.

— Καὶ ἀμφιβάλλεις περὶ τούτου;

Οἱ δύο φίλοι ἀντήλλαξαν καὶ πάλιν ζωηρὰν χειραψίαν.

— Τώρα, ἐπανέλαβεν ὁ Λαφρεσάνζ, θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ ρίψῃς μετ' ὀλίγον εἰς τὸ ταχυδρομεῖον τὸ ἄρθρον μου.

— Στάσου ὀλίγον, ἀνταπήντησεν ὁ Μωροῦ, διότι ἔχω νὰ συνομιλήσω μαζί σου διὰ ἄτι τι ἄλλο.

— Ἄ! ἡ ἡμέρα λοιπὸν αὐτὴ εἶνε ἡμέρα ἐξηγήσεων.

— Ναί, θέλω... δὲν θὰ μὲ κατηγορήσῃς ὅτι σὲ ἠνώχλησα, διότι δὲν ἤνοιξα διόλου τὸ στόμα κατὰ τὴν εἰς Παρισίους διαμονήν μου... θέλω νὰ σοῦ ὁμιλήσω περὶ τοῦ χρυσοῦ φύλλου.

— Πῶς! ἀνέκραξεν ὁ Λαφρεσάνζ, σκέπτεσαι ἀκόμη περὶ αὐτοῦ;

— Πάντοτε σκέπτομαι, ὁ νοῦς μου εἶνε πάντοτε εἰς αὐτό... μάλιστα δὲ ἀποτελεῖ τὴν κυριωτέραν ἐνασχόλησίν μου, ἂν καὶ πρὸ ὀλίγου ἀκόμη μὲ κατηγορεῖς ὅτι δὲν κάμνω τίποτε.

— Καὶ κατόρθωσες ν' ἀναγνώσῃς τὸ αἰνίγμα ἐκεῖνο!

— Ὅχι ἀκόμη, καὶ αὐτὸ μὲ ταπεινώνει πολὺ, τὸ ὁμολογῶ. Αὐτὸ μάλιστα ἀπὸ πολλοῦ τὸ μελετῶ, ἔλαβον ἀντίγραφον καὶ πολλὰ μάλιστα, καὶ μολονότι τὰ σημεῖα μοῦ φαίνονται ἀπλούστατα, δὲν κατορθώνω νὰ εὕρω, ἂν ὄχι τὸ κλειδίον, τοῦλάχιστον τὴν σημασίαν τῆς ἐπιγραφῆς.

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ Φλαβιανὸς ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ πυξίδα ἐκ ἄερματος, ἐν ἧ περιεκλείετο τὸ χρυσοῦν φύλλον. Τὸ φύλλον τοῦτο περιεβάλλετο ὑπὸ πλαισίου καὶ ἐκαλύπτετο ὑπὸ πλακὸς δερματίνης στρεφομένης ἐπὶ στρόφιγγος, ὡς τὸ κάλυμμα ἐγκολπίου μικροῦ καθρέπτου.

— Διάβωλε, ἀνέκραξεν ὁ Λαφρεσάνζ, τί πολυτέλεια!

Καὶ μετ' ἀδιαφορίας ἔρριψε τὸ ἀντικείμενον ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ἐκ τῆς ἀποτόμου ταύτης κινήσεως ἀνέωγη τὸ κάλυμμα καὶ ἀπεκαλύφθη μέγα μέρος τοῦ χρυσοῦ φύλλου, εἰς δὲ τὸ ἄνοιγμα τοῦτο οὔτε ὁ Φλαβιανός οὔτε ὁ φίλος αὐτοῦ ἔδωκαν προσοχήν, τοσοῦτ' ἄλλο, ὅσ' ὁ Μωροῦ ἦτο ἀπησχολημένος εἰς ἄλλο τι. Εἶχεν ἐξαγάγει ἐκ τοῦ θυλακίου τὸν χάρτην ἀρκούντως τετριμμένον, ἐξ οὗ ἐφαίνετο ὅτι πολλὰς ὑπέστη ὑπὸ τοῦ κατέχοντος αὐτὸν ἐπιτριβιάς.

— Θὰ εἶπῃς τώρα ὅτι εἶνε ἡ ἀγαπημένη μου ἰδέα, ὑπέλαβεν, ἀλλ' ἰδὲ τὸ ἀντίγραφον τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Καὶ ἀνοίξας τὸν τετριμμένον χάρτην, ἐφ' οὗ ὑπῆρχον ἀντιγεγραμμένα τὰ γνωστὰ ἡμῖν σημεῖα τοῦ Χρυσοῦ Φύλλου, ἔβλεπεν αὐτὸν ἐπὶ τινος τραπέζης πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ φίλου του.

— Ἄς ἴδωμεν, ἀνέκραξεν ὁ Λαφρεσάνζ, ὅταν θὰ μὲ δείξῃς διὰ χιλιοστὴν φορὰν τὴν ἐξίσωσιν ταύτην μετὰ 18 ἀγνώστων, τί θέλεις νὰ σοὶ εἶπω;

— Τίποτε, εἶπεν ὁ Μωροῦ, ἐπεθύμουν νὰ μὲ βοηθήσῃς διότι εἶμαι βεβαιότατος ὅτι προσκόπτω εἰς μικρὸν πρᾶγμα, καὶ εἶμαι πεπεισμένος ὅτι εὕρηκα τὸ κλειδίον τῆς κρυπτογραφικῆς ἀναγνώσεως.

— Πρὸ ὀλίγου μολοντοῦτο μοὶ ἔλεγες τὸ ἐναντίον.

— Δηλαδὴ ὅτι τὸ ἔχω, χωρὶς νὰ τὸ ἔχω.

Ἄσπαστος Λαφρεσάνζ ἀνεκάγχασεν.

— Αὐτὸ μοῦ ἐνθυμίζει τὸ ριζόγαλα τοῦ μισανθρώπου, ὅπου οὔτε ρίζι ὑπῆρχεν, οὔτε γάλα.

— Καλὰ, καλὰ, περιγέλα με ὅσον θέλεις, ἔχῃς δικαίον,

ἕως ὅτου λύσω τὸ αἰνίγμα· λάβε ὅμως τὸν κόπον νὰ μὲ ἀκο-
λουθήσης.

— Τὸ κάμνω ἐὰν πρόκειται νὰ σὲ εὐχαριστήσω.

— Ναί, θὰ μὲ εὐχαριστήσης· θέλω νὰ συνεργασθῆς νὰ μὲ
φωτίσης.

— "Ω! ὅσον ἀπὸ αἰνίγματα δὲν ἐννοῶ τίποτε, ποτέ μου
δὲν ἠμπόρεσα νὰ λύσω οὔτε ἓνα.

— "Ακουσέ με, — καὶ ὁ Φλαβιανὸς ἔθηκε τὸν δάκτυλον ἐπὶ
τοῦ χάρτου — μάθε ὅτι ἔχω τὸ κλειδίον τῆς κρυπτογραφικῆς
ἀναγνώσεως, περὶ τούτου εἶμαι πεπεισμένος. Παρκαλοῦθησε
καλῶς τὴν πρώτην γραμμὴν; τί βλέπεις;

Ἐπιφωτισθὲν ὁ Λαφρεσάνζ ἐσυλλάβισε:

1 5 4 L 2 5 † † P.

— Δὲν ἐννοεῖς τίποτε μὲ αὐτὸ;

— Τίποτε, ἀπολύτως τίποτε.

— Φαίνεται ὅτι δὲν ἔχεις προθυμίαν, εἶπεν ὁ Φλαβιανὸς
μετὰ προδῆλου δυσαρρεσκείας.

— Σοὶ ἐπαναλαμβάνω ὅτι αὐτὰ εἶνε δι' ἐμὲ ὅλως ἀκα-
τάληπτα.

— Λοιπὸν ἐγὼ νομίζω, ὅτι τὸ μυστικὸν τῆς ἐπιγραφῆς συ-
νίσταται εἰς τὸ ἐξῆς, ἧτοι οἱ ἀριθμοὶ παριστῶσι τὰ φωνήεντα
τὸ 1 σημαίνει, ἂν παραδεχθῶμεν τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, α, τὸ
2 ε, τὸ 3 ι καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

— Καὶ τὰ σύμφωνα;

— Αὐτὰ παριστῶνται διὰ τῶν σημειουμένων συνήθων γραμ-
μάτων.

— Καὶ ποῦ βασιζέσαι διὰ ν' ἀποδώσης τὴν ἀξίαν αὐτῆν
εἰς τοὺς ἀριθμούς;

— Διότι, ἐπανελάθεν ὁ Φλαβιανὸς, ἄλλοι ἀριθμοὶ εἶνε
παραβεβλημένοι εἰς τὴν ἐπιγραφὴν καὶ οἱ ἀριθμοὶ αὐτοὶ εἶνε
ἢ ἀντιστρόφως γεγραμμένοι ἢ πλαγιῶς, θὰ σημαίνωσι δὲ βε-
βαίως ἀληθῆ ἀριθμὸν.

Ἐπιφωτισθὲν ὁ Λαφρεσάνζ ἐφαίνετο δυσπιστῶν.

— Πόθεν τὸ συμπεραίνεται αὐτό; εἶπεν.

Ἐπιφωτισθὲν ὁ Φλαβιανὸς ἔκρουσε τὸν πόδα καὶ ἐξηρηθισμένος ἀνέκραξεν:

— "Ω! πόσον μ' ἐρεθίζεις! Ἐπιμένεις νὰ μὴ θέλῃς νὰ
ἐννοήσης ὅτι ὅταν εἰς τὰ κρυπτογραφήματα ὑπάρχουν ἀ-
ριθμοὶ κατὰ τὴν φυσικὴν αὐτῶν θέσιν καὶ ἀντιθέτως, οἱ μὲν
θὰ ἔχουν ἄλλην σημασίαν τῶν δέ.

— Δὲν εἶπα ποτέ τὸ ἐναντίον, ἀλλὰ ποῦ ἐννοεῖς νὰ κατα-
λήξῃς;

— Εἰς τὸ ἐξῆς, ὅτι I καθέτως γραφόμενον, διὰ τὸν λόγον
ὅτι ἀνεστραμμένως δὲν μεταβάλλει ἀξίαν, θὰ σημαίῃ πραγ-
ματικῶς τὸν ἀριθμὸν 1. Τὸ αὐτὸ λέγομεν καὶ περὶ τοῦ ἀριθ-
μοῦ 8, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω ὁμοιάζει ὡς
μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἄνω. Ἐκ τούτου πιστεύω ὅτι εἰς
τὸ κρυπτογράφημα ἐγράφη ὅπως καὶ ὁ ἀριθμὸς 1 ὀριζοντίως,
οἱ δὲ ἄλλοι ἀριθμοὶ οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἀριθμητικὴν σημασίαν εἶνε
ἀντιστρόφως γεγραμμένοι.

— Λοιπὸν, εἶπεν ἀνυπομονήσας καὶ ὁ Λαφρεσάνζ, ἀφοῦ
ἔχεις τὴν ἀρχὴν τοῦ αἰνίγματος ἀνάγνωσέ το.

— "Α! αὐτὸ δὲ δὲν κατορθῶνω, διότι ἐὰν ἀντικαταστήσω
τὰ σημεῖα διὰ γραμμάτων, δηλαδὴ ἐὰν μεταφράσω τοὺς ἀ-
ριθμούς, φθάνω εἰς ἀποτέλεσμα ὅλως ἀρνητικόν. Πραγμα-
τικῶς ἡ πρώτη γραμμὴ μὲ δίδει, auoleu † † P, τὸ ὁποῖον

εἰς καμμίαν γλῶσσαν τοῦ κόσμου σημαίνει τίποτε, παραδέ-
χομαι δὲ ὅτι τὸ κρυπτογράφημα εἶνε γεγραμμένον γαλλιστί.

— "Α! αὐτὸ εἶνε πάρα πολὺ! Καὶ πῶς τὸ γνωρίζεις;

— "Αλλ' ἐλησμώνησες λοιπὸν ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης αὐτοῦ ἦτο
Γάλλος! Δὲν ἐνθυμεῖσαι τὸ ὠζειδωμένον κομβίον μὲ τὰ τρία
ἄνθη τοῦ κρίνου τῆς Γαλλίας!

Ἐπιφωτισθὲν ὁ Λαφρεσάνζ δὲν ἤθελε ποσῶς νὰ ὁμολογήσῃ ἑαυτὸν ἠτ-
τηθέντα.

— "Αλλ' ἐπὶ τέλους ὁ Γάλλος αὐτός, ἀφοῦ καὶ καλὰ εἶνε
Γάλλος, ἀξιόλογα ἠμπορῆ νὰ ἔχη κατὰ τὴν ὄραν τοῦ θανά-
του τοῦ ἐγγράφου γεγραμμένον εἰς ἄλλην γλῶσσαν.

— Σιώπα, εἶπεν ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ ὑποκώφως, κἄποιος
εἶνε εἰς τὸν διάδρομον.

Κατὰ τὴν λίαν ζωηρὰν ταύτην συζήτησιν ἡ φωνὴ τῶν
δύο φίλων παροδόξως ἀνήλθεν εἰς τὴν διαπασῶν. Ὁ Λαφρε-
σάνζ προσέβλεψε τὸν συνάδελφον αὐτοῦ ἐκπλήκτως, ὁ δὲ Φλα-
βιανὸς ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως ἠρέεσθη νὰ θέσῃ τὸν δάκτυλον
ἐπὶ τῶν χειλέων. Ἐχώρησε μέχρι τῆς θύρας βαιῶν ἀκροπο-
δητῆ καὶ ἤνοιξεν αὐτὴν ἀποτόμως, εἶδε δὲ ἐν τῇ ἄκρῃ τοῦ δι-
αδρόμου τὴν κ. δὲ Γούγκα.

Ἡ βαρωνίς εἶχεν ἐστραμμένα τὰ νῶτα, εἰς δὲ τὸν θύρου-
θρον, ὃν ἐπροξένησεν ὁ Μωροῦ ἀνοίγων τὴν θύραν, ἐστρεψε τὸ
πρόσωπον.

Γ'

Νέον αἰνίγμα.

Ἡ βαρωνίς δὲν ἐκινήθη διόλου, ἐφαίνετο δὲ λίαν περι-
φροντις.

— Δὲν ἠξεύρετε τί μοῦ συμβαίνει, ἀνέκραξεν, αὐτὴ ἡ ἀνό-
ητος Γερτρούδη, ἡ θαλαμηπόλος μου, ἐκρημνίσθη ἀπὸ τὴν
σκάλαν καὶ δὲν φωνάζει, οὐδὲ λέγει τίποτε, ἀλλ' ὑποφέρει
πολὺ, ἀνησυχῶ πολὺ, διότι εἶνε πολὺ ἀφωσιωμένη εἰς ἐμὲ ἡ
κόρη αὐτῆ. Πολὺ φοβοῦμαι μήπως ἔβγαλε τὸ πόδι τῆς.

Καὶ ἐνῶ ἔλεγε ταῦτα, ἔφθασε μέχρι τῆς θύρας, ἧς τὴν εἴσ-
οδον ἔφραττεν ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ, καὶ τὸ ἀστραπηθῶλον αὐ-
τῆς βλέμμα εἰσέδου εἰς τὰ ἐνδον τοῦ δωματίου.

Τὸ χρυσοῦν φύλλον ἐντὸς τοῦ δερματίνου αὐτοῦ καλύμμα-
τος ἔκειτο ἐν τῷ μέσῳ τῆς τραπέζης, ἡ δὲ βαρωνίς ἐκίνησε τὸ
βλέμμα, ἵνα μὴ φανῇ πολὺ προσηλοῦσα αὐτὸ ἐντὸς τοῦ δω-
ματίου. Ἡδύναντο νὰ πιστεῦσωσιν ὅτι δὲν εἶδε τίποτε. Οἱ
μεγάλοι καὶ μέλανες αὐτῆς ὀφθαλμοὶ εἶδον μόνον τὸν Λαφρε-
σάνζ, ὅστις ἴστατο ὀλίγον μακρὰν, ὅπισθεν τοῦ φίλου του.

— Αἶ! καὶ σεῖς δὲν μοῦ λέγετε, βλέπω τίποτε; ὑπέλαθε
τεῖνασα τὴν χεῖρα; μήπως εἶμαι ὑπὸ καθαρσιν; Τί συνωμο-
τεῖτε οἱ δύο σας; Στοιχηματίζω ὅτι ἐλέγετε κακὰ δι' ἐμέ.

Ἐπιφωτισθὲν ὁ Φλαβιανὸς ἀνεκάγχασε σιωπητικῶς.

— Αἶ! βαρωνίς, τὸ ἤρκατε... Περὶ ὑμῶν βεβαίως σκε-
πτόμεθα... καὶ διὰ ποῖαν ἠθέλετε νὰ σκεπτόμεθα ἐὰν ὄχι
δι' ὑμᾶς;

Ἡ βαρωνίς εἰς τὸν καγχασμὸν τοῦ Φλαβιανοῦ ἐξετόξευσε
βλέμμα ἄγριον.

— Αὐθάδη! ἀπεκρίθη... ἐγὼ ὅμως δὲν ἔχω καιρὸν νὰ συ-
ζητῶ μαζὺ σας. Ἡμπορῶ ἄρα γε νὰ εὔρω κανένα ἰατρόν;
νὰ στείλω ἓνα ὑπηρέτην μου ἔφιππον εἰς Σαὶν Μαλώ διὰ νὰ
φωνάξῃ κανένα;

Ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ εἶπε τὴν γνώμην του.

— Βαρωνίς, ἐάν θέλετε νὰ μὲ πιστεύσετε, εἶμαι ὀλίγον χειρουργός, διότι ὑπηρετήσα ἐπὶ δύο ἔτη ὡς ἐσωτερικὸς ἰατρός εἰς τὸ νοσοκομεῖον τοῦ Ἐλέους — ποτὲ δὲν τὸ πιστεύετε αὐτό, δὲν εἶνε ἀληθές; νομίζω ὅμως ὅτι ἡμπορῶ νὰ φανῶ χρήσιμος κατὰ τὴν περίστασιν αὐτήν. Ἐνδεχόμενον ἢ ἐξάρθρωσις νὰ ἦνε ἀπλοῦς μῶλωψ, εἶνε δὲ ἀνάξιον τότε τοῦ κόπου ν' ἀναστατώσετε ὀλόκληρον τὴν οἰκίαν.

— Ἀξιόλογα! ἀνταπήντησε μετὰ δριμύτητος ἡ βαρωνίς ἐγὼ ὅμως σὰς δοκίζομαι ὅτι ὑποφέρει πολὺ ἡ ἀτυχὴς Γερτρούδη.

— Ἀλλὰ σὰς πιστεύω! ἀτυχῶς εἶμαι βέβαιος περὶ τούτου καὶ θὰ προσπαθήσωμεν διὰ τῶν ἀσθενῶν μας φώτων νὰ προσέλθωμεν εἰς βοήθειάν της.

— Ἀκολουθήσατέ με, εἶπεν ἡ κυρία δὲ Γούγκα, ἀνεγείρασα τὸ ἐσωφύριον αὐτῆς ἵνα περιπατῆ ταχύτερον προπορεύομαι διὰ νὰ σὰς δείξω τὸν δρόμον.

Ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ τὴν ἠκολούθησεν ὅσον ὅμως ταχέως καὶ ἂν ἐθάδιζεν, ἡ βαρωνίς προηγέτο αὐτοῦ κατὰ πολὺ, οὕτως ὥστε ὁ νέος δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν φθάσῃ. Ἡ κυρία δὲ Γούγκα εἰσῆλθεν εἰς τὴν κυκλοτερῆ κλίμακα καὶ ἀνελοῦσα δύο ὀρόφους ἔφθασεν εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιον τῆς θαλαμηπόλου Γερτρούδης.

— Εἶπα πῶς ἐθγάλες τὸ ποδάρι σου, τῆ εἶπε ταπεινοφώνως καὶ μετὰ σπουδῆς εἰς τὸ οὖς, καὶ ὁ κύριος Μωροῦ ἦλθε διὰ νὰ σὲ ἰατρεύσῃ φώναζε δυνατὰ!

Ἡ πλατυπρόσωπος Γερτρούδη ἐξεδήλωσε κατ' ἀρχὰς μεγάλην ἐκπληξίν· διήρκεσεν αὕτη ὅσον ἀστραπή, εἶτα δὲ ἤρχισεν αἶφνης νὰ βάλῃ σπαρακτικὰς κραυγὰς, ἐνῶ συνεστρέφετο ἐπὶ τῆς στρωμνῆς της, κρατοῦσα διὰ τῶν χειρῶν τὸν πόδα αὐτῆς.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆρχετο ὁ Φλαβιανός, τὸσον δὲ αἰ κραυγαὶ παρίστων τὴν ὀδύνην, ὥστε ἐπίστευσεν.

— Ὑποφέρετε πολὺ, κόρη μου; τὴν ἠρώτησε μετ' ἐνδιαφέροντος.

— Βέβαια καὶ ὑποφέρω! ἀνέκραξεν ἡ Γερτρούδη! Ἄ! καὶ τὸ λέτε ἀκόμη!

— Ἐννοεῖται, ἔσπευσε ν' ἀποκριθῆ ἡ κυρία δὲ Γούγκα, ἔπεσε ἀπὸ τὸ ἐπάνω πάτωμα, ἐκεῖνο δὲ τὸ ὅποιον ἡμπούρεσε νὰ κάμῃ ἦτο ν' ἀναβῆ ἕως ἐδῶ.

— Καὶ σὰς πονεῖ ὁ ἀστράγαλος, κόρη μου;

— Ναί, ὁ ἀστράγαλος καὶ ὄλον μου τὸ ποδάρι.

— Ἀπὸ ποῦ εἶσαι, κόρη μου; ἠρώτησεν ὁ Φλαβιανός ἀκούων τὴν βάρβαρον γερμανικὴν προφορὰν της.

— Ἀπὸ τὸ Σίτεμπαν, πλησίον τῆς Σαθέρνης.

Ὁ Φλαβιανός ἀτήρησε τὸ περιπόδιον τῆς Γερτρούδης γυμνώσας τὸν λευκὸν καὶ εὐθυτενέστατον πόδα, οὗ ὁ ἀστράγαλος οὐδὲν ἔγνος ἐξοιδήματος εἶχε.

— Περιέργον πρᾶγμα, ἐψηθύρισε ψηλαφῶν καὶ πιέζων τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ ποδός, οὔτε μῶλωπα οὔτε ἐξάρθρωσιν βλέπω.

Καὶ μολαταῦτα ὑποφέρω πολὺ, εἶπε μετὰ στεναγμοῦ ἡ Γερτρούδη!

— Δὲν λέγω τὸ ἐναντίον, ἀνταπήντησεν ὁ Φλαβιανός, θὰ ἐκτύπησε κανὲν νεῦρον, μετὰ δύο τὸ πολὺ ὥρας θὰ περάσῃ.

— Πόσον εἶσθε καλός! ἀνέκραξεν ἡ κυρία δὲ Γούγκα ἐκ-

τείνασα πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα καὶ ὁμιλοῦσα μετὰ μεγίστης χάριτος.

— Ναί, βαρωνίς, εἶπεν ἐγγίζων μόλις τὸ ἄκροῦ τῶν δακτύλων, κάλλιστος, καὶ μάλιστα ἡλίθιος. δὲν τὸ λέγετε, βλέπω, πλέον αὐτό.

Ἡ βαρωνίς ἀνωρθώθη ἐξαίφνης.

— Τί ἐννοεῖτε; ὑπέλαβε μετὰ τόνου δριμύτος.

— Τίποτε, ἐννοοῦμαι.

— Εἶσθε πολὺ εὐτυχῆς, ὁμιλεῖτε πάντοτε κίνιγματωδῶς.

— Πιστεύετε;

Καὶ προσέθηκε μετὰ τόνου ἀπλοῦ:

— Ἀπέρχομαι, βαρωνίς, ἐάν λάβετε τὴν ἀνάγκην μου, καὶ περὶ τούτου ἀμφισβῆλω, μὲ φωνάζετε. Σὰς λέγω ὅμως ὅτι μὲ ἐν τρίψιμον θὰ περάσῃ.

— Τί; ἀνέκραξεν ἡ βαρωνίς, οὔτε κανὲν πανιὰ βρεμέναιές...

Ὁ Φλαβιανός ἐπέστρεψε.

— Ἐὰν κάμω τὸν ἰατρὸν, ὑπέλαβεν, ἐπειδὴ καὶ τὸ θέλετε, καὶ θὰ σὰς δώσω μίαν συνταγὴν.

Καὶ κύψας ἐπὶ τραπέζης ἔνθα εὐρίσκοντο τὰ πρὸς γραφὴν ἀπαιτούμενα, ἔγραψε δύο γραμμὰς.

— Εὐχαριστῶ, ὑπέλαβεν ἡ κυρία δὲ Γούγκα.

— Εὐχαριστῶ, κύριε, εἶπεν ἡ Γερτρούδη γενομένη ἡχῶ τῶν λόγων τῆς βαρωνίδος.

Ὁ Φλαβιανός κατέθεε τὴν κλίμακα ἐν σπουδῇ, ὅτε δὲ ἀπεμακρύνθη, ἡ κυρία δὲ Γούγκα ἔριψε τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ χάρτου καὶ συνέστρεψεν αὐτὸν σπασμωδικῶς ἐν τοῖς δακτύλοις. Εἶχεν ἀναγνώσει τὴν ἐξῆς συνταγὴν τοῦ Φλαβιανοῦ:

«Πηγαιὸν ὕδωρ — οὐδὲν ἄλλο Φ. Μ.»

Ὁ Φλαβιανός ὑπερχαίρων ἐπὶ τῇ παιδιᾷ ταύτῃ ἐπανήρχετο παρὰ τῷ φίλῳ αὐτοῦ.

— Ἡξέυρεις, εἶπε τῷ Λαφρεσάνζ, τὸ στραγγάλισμα τῆς Γερτρούδης εἶνε ἀνύπαρκτον ἡ βαρωνίς παρεβίασε τὴν ἀλήθειαν. Μὰς κατασκόπευσεν...

— ὦ! τὸ πιστεύεις!

— Εἶμαι βέβαιος, ἀρχίζω δὲ νὰ πιστεύω θετικῶς ὅτι τὸ χρυσοῦν φύλλον—ἄς μοὶ ἐπιτραπῆ ἡ τετριμμένη αὕτη φράσις—τῆς ἐμβῆκεν εἰς τὸ ῥάτι.

— Ἐξ ἀπαντος καταφέρεσαι κατὰ τῆς γυναικὸς αὐτῆς.

— Ναί, ἴσως, ἀλλὰ πρέπει νὰ πεισθῆς ὅτι καταφέρομαι διὰ τὸ κακόν, τὸ ὅποιον ἐξάπαντος θὰ σοῦ προξενήσῃ.

— ὦ! ἀνέκραξεν ὁ Λαφρεσάνζ κινήσας τὴν κεφαλὴν, νομίζεις λοιπὸν ὅτι ἀστειεύομαι!

— Ὅχι βεβαίως, ἀλλὰ γνωρίζω ποίαν ἠθικὴν δύναμιν δύναται νὰ ἐξασκήσῃ γυνὴ ὅποια ἡ κυρία δὲ Γούγκα ἐπὶ τοῦ ἀρίστου τῶν φίλων μου. Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ζητῶ, λέον, εἶνε νὰ μὴ θυμώσῃς μαζῆ μου ἐξ αἰτίας αὐτῆς.

— Εἶσαι τρελλός.

— Διότι εἶμαι βέβαιος, εἶπεν ἀταράχως ὁ Φλαβιανός, ὅτι θὰ καταβάλλῃ πάσαν προσπάθειαν διὰ νὰ μὰς ἀποχωρήσῃ, ποτὲ δὲν θὰ μὲ συγχωρήσῃ, διότι δὲν ἔστραξα ν' ἀπατηθῶ ὑπ' αὐτῆς.

Ὁ Μωροῦ δὲν ἐπίστευσεν ὅτι τὸσον καλῶς ἐμάντευεν.

Ὁ ἀναγνώστης ἀνεγνώρισεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὴν τυχαίαν θαλαμηπόλον τῆς βαρωνίδος ἦτο ἡ ἀρχαία γνῶριμος ἡμῶν, ἡ Γερτρούδη Ἐρτσεν.

Ἡ βαρωνίς πρὸς αἰσίαν, ἢ κάλλιόν εἰπεῖν, πρὸς κακὴν δι-
εξαγωγὴν τοῦ ἔργου, ὅπερ ἀνετίθη αὐτῇ, ἀνεγνώριζεν ὅτι εἶ-
χεν ἀνάγκην βοθητῶν ἢ τουλάχιστον συνεργατῶν ἐγγύς αὐτῇ
εὐρισκομένων. Καὶ εἶχε μὲν πλησίον τῆς ἐν Λάνδ-Κούρτ τὸν
Θεόδωρον Μενδῶ, ἀλλὰ τοῦτο μόνον δὲν ἦρκει ὅθεν ἐζήτησε
καὶ ἄλλον, τὸν ὁποῖον μετ' οὐ πολὺ θὰ ἴδωμεν ἐπὶ τῆς σκη-
νῆς, καὶ δὲν ἐπίστευσε βεβαίως ὅτι ἡ ἐνεργὸς αὐτοῦ συνδρομὴ
θὰ τῇ ἀπέβαινε μετ' οὐ πολὺ ἀναπόδρατος.

Ἡ κυρία δὲ Γούγκα ἔκρουσε τὸν πόδα μετ' ὀργῆς· ὅτε εὐ-
ρέθη μόνη μετὰ τῆς Γερτρούδης ἐν τῷ δωματίῳ ὁπόθεν ἀ-
πῆλθε πρὸ ὀλίγου ὁ Φλαβιανὸς Μωροῶ.

— "Ω! εἶνε ἀνυπόφορος ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ Μωροῶ.

Ἡ Γερτρούδη ἔρπτεν ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Δὲν ἐπίστευσεν ὅτι ἔβγαλα τὸ πόδι μου, εἶπε φλεγμα-
τικῶς φοροῦσα τὸ περιπόδιόν τῆς.

— Διόλου... καὶ μὲ περιέλασε μάλιστα..

— Αὐτὸ εἶνε ἄσχημον... ἀλλὰ καὶ σεῖς δικαί ἠθελήσατε νὰ
ἴπῳ πῶς ἔβγαλα τὸ πόδι μου;

— Ἦκουα εἰς τὴν θύραν τοῦ κυρίου Λαφρεσάνζ.

— Ποῖος εἶνε ἀπὸ τοὺς δύο, ἠρώτησεν ἡ Γερτρούδη ἥτις
δὲν ἠδύνατο νὰ ἀναμνησθῇ τὰ ὀνόματα.

— Ὁ νεώτερος.

— Ἄ! ὁ ἐρωτευμένος μὲ τὴν κυρίαν.

Ἡ βαρωνίς ἠρυσθίρασεν ὀλίγον.

— Ποῖος σοῦ εἶπεν ὅτι εἶνε ἐρωτευμένος;

Ἡ Γερτρούδη ἔρπτεν ἐμειδίασεν ἐλαφρῶς.

— Αὐτὸ εὐκόλῃ ἠμπορεῖ νὰ τὸ ἰδῇ κανεὶς, ἀπεκρίθη. Τρέ-
χει κατόπιν τῆς δεσποινίδος, ἀλλὰ καταγίνεται καὶ μὲ τὴν
κυρίαν... εἶνε χαριεὶς, πολὺ... ὁ νεὸς αὐτός. Ἄ! ἐὰν ὁ Γότ-
λιβ...

— Λοιπὸν, Γερτρούδη! εἶπεν αὐστηρῶς ἡ κυρία δὲ Γούγκα.

— Ἀλήθεια, μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, λησμονῶ τὰ κατή-
κοντά μου.

— Ὅλα αὐτὰ μᾶς ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὸ θέμα τῆς ἡμι-
λίας μας καὶ δὲν μᾶς ἐμποδίζουν ἀπὸ τοῦ νὰ μᾶς φέρῃ εἰς ἀ-
μηχανίαν αὐτὸς ὁ Μωροῶ.

Ἐπόκωφος γέλως κατέλαβε καὶ πάλιν τὴν Γερτρούδην,
ἥτις ἀθροῦτως ἀπεκάλυψε τοὺς λευκοὺς αὐτῆς ὀδόντας.

— Δικαί γελᾷς; τὴν ἠρώτησεν ἡ κυρία δὲ Γούγκα.

— Διότι ἐὰν ὁ Γότλιβ ἦτο ἐδῶ, ἠμποροῦσε χωρὶς νὰ θέλῃ
νὰ τὸν δεῖρῃ. Εἶνε πολὺ δυνατὸς ὁ Γότλιβ.

Ἡ κυρία δὲ Γούγκα ἐμειδίασεν ἐλαφρῶς.

— Λοιπὸν τὸν ἀγαπᾷ πολὺ τὸν ἰδικόν σου τὸν Γότλιβ.

Ἐρύθημα ἐκάλυψεν ἐλαφρῶς τὸ πρόσωπον καὶ τὸν λαιμὸν
τῆς Γερτρούδης.

— "Ω ναί, κυρία, ὅταν βγῇ ἀπὸ τὸ φρούριον τοῦ Σπαν-
δάου θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν πατρίδα καὶ ἐκεῖ θὰ τὸν ὑπαν-
δρευθῶ.

— Ἀλλὰ ἐμεινες πιστῆ;

Ἡ Γερτρούδη ἐκίνησε κινικῶς τὴν κεφαλὴν αὐτῆς.

— Δὲν ἀξίζει τὸν κόπον, εἶπε, δὲν εἶνε ἐδῶ καὶ πρέπει νὰ
διασκεδάζω ὀλίγον, ἀλλὰ καὶ δὲν πρέπει διὰ τοῦτο νὰ ... τὸν
ἀγαπῶ πολὺ... θὰ γείνη σύζυγός μου.

— Καὶ ἂν σοῦ τὸν ἔπαιρνε καρμιά ἄλλη;

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Γερμανίδος ἔλαμψαν.

— "Ω! δὲν θὰ τὸν ἐκράτει πλὴν καιρόν... διότι ἐὰν δὲν

ἤθελε νὰ τὸν ἀφήσῃ, θὰ τὴν ἔπαιρνε ἀπὸ τὸν λαιμὸν καὶ θὰ
τὴν ἔσφιγγε τόσο... μέχρι τέλους...

Καὶ ἡ Γερτρούδη ἔτεινε τὰς μεγάλας καὶ ἰσχυρὰς αὐτῆς
χεῖρας, ἀρεκτάς, ὡς ἔλεγε, νὰ πνίξωσι μίαν ἀντεράστριαν.

— Νὰ σὰς εἰπῶ, κυρία, ἐξηκολούθησεν ἡ θαλαμηπόλος,
ὅταν ἐδικάσθη εἰς Βερολίνον ὁ Γότλιβ Θούρνερ, τοῦ στρατο-
δικαίου πρόεδρος ἦτο ὁ στρατηγὸς βαρῶνος Κρόμπεργ.

— Λοιπὸν!

— Λοιπὸν, ἔλαβα τὴν ἀπόφασίν μου· θὰ ἐπήγαινα νὰ
τὸν περιμένω εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας του, ἐὰν δὲν εἶδε χά-
ριν εἰς τὸν Γότλιβ.

— Καὶ τί θὰ ἔκαμνες;

Ἡ Γερμανίς, ὡσεὶ ἐπρόκειτο ν' ἀναγγεῖλῃ τι φυσικώτα-
τον πρᾶγμα, εἶπε μετ' ἠρεμίας:

— Θὰ τοῦ ἐτραβοῦσα μιὰ πιστολιὰ εἰς τὴν ράχιν. "Ω!
εἶχα μάλιστα ἀγοράσει καὶ τὸ ρεβόλβερ.

— Λοιπὸν, ἀνέκραζεν ἡ βαρωνίς, μὲ τριαύτας διαθέσεις
νομίζω ὅτι καλὰ θὰ κάμουν νὰ μὴ ἐγγιξοῦν τὸν ἐρωμένον
σου Γότλιβ.

— Ὡς πρὸς αὐτὸ εἶμαι βεβαία.

Ἐν τῷ γεύματι, καθ' ὃ συνηθροίσθησαν πάντες οἱ ἐν τῇ
Λάνδ-Κούρτ ξενιζόμενοι, ὁ Μωροῶ δὲν ἐφαίνετο φιλοσώμ-
μων, ὅσον ἡ βαρωνίς ἀνέμενε.

— Καὶ τὸ βγάλσιμον τοῦ ποδαριοῦ τῆς θαλαμηπόλου σὰς;
ἠρώτησε μόνον.

— Καλὰ λέγετε, ἀνταπήνησε μετὰ φυσικωτάτης φωνῆς,
αὐτὸ τὸ κορίτσι ἔβγαλε κατὶ φωνῆς σὰν φοβισμένος πετει-
νός, δι' ἀπλοῦν κτύπημα, ἄσχημα ὅμως ἐκάμμε νὰ μὲ περι-
γελᾷσθε καὶ νὰ γράψετε ἐκείνην τὴν συνταγὴν!

— Μὲ συγχωρεῖτε, βαρωνίς, ἀνταπήνησε ταπεινῶς ὁ
ἐφημεριδογράφος, λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ συγχωρήσθε
κακίστον ἀπεισμόν.

Οἱ περὶ τὴν τράπεζαν ἐγέλασαν. οὐδόλως δ' ἐφαίνετο ἡ
κυρία δὲ Γούγκα χλωθεῖσα ἐκ τῆς πράξεως τοῦ Μωροῶ. Ἡ
εἰρήνη ἀποκατέστη, τουλάχιστον κατ' ἐπιφάνειαν, καὶ πάντες
ἦσαν πεπεισμένοι περὶ τούτου, ἐκτὸς τῶν δύο ἀμεσώτερον ἐν-
διαφερομένων.

Ἡ παρέκβασις αὕτη ἴσως θὰ φανῇ περιττὴ, θὰ κατανο-
ηθῇ ὅμως μετ' ὀλίγον ὅτι ἔχει τὴν ἀξίαν αὐτῆς καὶ ὅτι κα-
τέχει δικαίως θέσιν.

Ἡ μετὰ τὸ γεῦμα τοῦτο μεσημβρία παρῆλθεν ἄνευ ἀσχο-
λήσεώς τινος, καθ' ὅσον ἦσαν καὶ ὀλίγον κεκτημένοι, ἐξ ἄλι-
ευτικῆς ἐκδρομῆς εἰς τὴν νῆσον Κισάμβορην καὶ ἐζήτησαν καὶ
οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ ν' ἀπομονωθῶσιν.

Ὁ θεῖος Φιλῆμων, ἐν' ἀρχίσωμεν ἀπ' αὐτοῦ, διετελεῖ
ἐν μαρμαρῷ, διότι τὸ βράγχος τῆς θείας Ἐλθίρας ἐδείκνυσεν
αὐτῷ τὴν ζωὴν οὐχὶ τόσο ἐυάρεστον, ἐνῶ ἐκ τούναντίου ἡ
θεία Ἐλθίρα ὑπερέχαιρεν ὡς ἐκ τῶν περιποιήσεων τοῦ Λα-
φρεσάνζ, τῶν εὐγενῶν τρόπων τοῦ Μωροῶ καὶ τῶν φιλοφρο-
νήσεων τοῦ Θεοδώρου Μενδῶ. Ἐκ τῶν τριῶν ἠδύναται τίνα
τὰ προτιμῆσῃ, καθ' ὅτι καὶ τοὺς τρεῖς εὕρισκεν ἐξαιρετούς,
τὸν μὲν Λαφρεσάνζ χαριέντα καὶ λεπτὸν τοὺς τρόπους, τὸν
Φλαβιανὸν πνευματώδη καὶ πεπαιδευμένον καὶ τὸν Θεόδωρον
Μενδῶ δεξιὸν καὶ περισκευμένον.

Ὁ Πάρις συνήντα τρεῖς θεαίνας... ἡ θεία Ἐλθίρα εἶχε

πρὸ αὐτῆς τρεῖς ποιμένας καὶ εἰς οὐδένα ἐξ αὐτῶν ἠδύνατο ἐκ προτιμῆσεως νὰ δώσῃ τὸ μῆλον.

Ἡ ἀνεπισκίαστος εὐδαιμονία αὐτῆς συνίστατο εἰς τὸ νὰ πεισθῇ ὅτι οἱ ἐν λόγῳ τρεῖς ποιμένες μετέβησαν εἰς Λάνδ-Κούρτ μόνον ὅπως λατρεύσωσιν εὐλαβῶς τὴν ἀπαράμιλλον καλλιτέχνην ἢ μουσικὸν Ἐλβίρα κατέβη τρεῖς ἐφημεριδογράφους, τρεῖς ποιμένας θὰ εἴπωμεν, τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι ἡ θεία Ἐλβίρα συνέχεεν ἐν τοῖς ὀνείροις αὐτῆς τοὺς ποιμένας μετὰ τῶν ἐφημεριδογράφων καὶ τῶν ποιμένων. Ἐπὶ ἐνὸς μόνον πράγματος ἦτο ἀναλλοίωτος, ὅτι πάντες ὀηλαδὴ εὕρισκον αὐτὴν ὠραίαν, καὶ ἐὰν μὴ ἀνεκέρυσσον τοῦτο πανταχοῦ καὶ πάντοτε, ἔπραττον αὐτὸ καθ' ὅσον δὲν ἐτόλμων νὰ ὀνομάσωσιν ἀναφανδὸν ἐκείνην, ἣν ἐν παραθύστῳ, ἐν σιωπῇ καὶ πρὸ πάντων ἄνευ ἐλπίδος ἐλάτρευον.

Καθ' ὅλην τὴν μετὰ μεσημβρίαν ὁ ἥλιος ἐθέριμανεν ἀρκούντως τὴν Λάνδ-Κούρτ καὶ τὰς ὄχθας τοῦ Ράγκου ποταμοῦ, διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἐπεζήτησεν ἕκαστος τὴν ἀπομόνωσιν.

Ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ λαβὼν βιβλίον ἀπεμακρύνθη ὀλίγον ἐντὸς τοῦ παραδείσου. Ὁ παράδεισος οὗτος εἶχε παραδόξως πολλὰς κοιλάδας καὶ πολλοὺς βράχους καὶ ἐρείπια κισσοσκεπῆ, πιθανῶς ἀρχαίου πύργου· ἀπὸ δὲ τῆς κορυφῆς αὐτῶν, διὰ τοῦ φυλλώματος τῶν κλαιουσῶν σημιδῶν, αἵτινες φύονται ἐν μέσῳ τῶν βράχων, ἐφαίνοντο τὰ κυανόχροα τοῦ Ράγκου ποταμοῦ ὕδατα.

Ὁ Φλαβιανὸς ἐκαθέσθη ἐπὶ πέτρας κεκαλυμμένης ὑπὸ βρύων καὶ λειχήνων, ἡ δὲ διάνοια αὐτοῦ περιεπλανᾶτο τῆδε κάκεισε καὶ αὐτὸ δὲ τὸ βιβλίον ὅπερ ἐκράτει δὲν ἦτο ἀνικτόν. Ἡ ἐνώπιον αὐτοῦ παιζομένη κωμῶδία ἐσκανδαλίζεν αὐτὸν σφοδρὰ καθ' ἃ ἄλλως εἶχεν εἰπεῖ εἰς τὸν φίλον του Λέοντα.

Καὶ νὰ μὲν ἡ κυρία δὲ Γούγκα ἐνέπνεεν αὐτῷ εἰσέτι—δὲν λέγομεν ἔρωτα, διότι ἡ λέξις αὕτη δὲν πρέπει νὰ βεβηλοῦται τοιουτοτρόπως—ἀλλὰ σφοδρὰν ἐπιθυμίαν· τὸ αἶσθημα ὅμως ὅπερ ἠσθάνετο δι' αὐτὴν ἦν προσόμοιον ἐκείνῳ, ὃ αἰσθάνεταί τις βλέπων χαριέντα πάνθηρα ἢ ὠραίαν τίγριν, ἣν ἐπιθυμεῖ μὲν νὰ θωπεύσῃ, δὲν τολμᾷ ὅμως νὰ ἐπιθήσῃ τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν ῥάβδων τοῦ σιδηροῦ κλωβοῦ, πολλῶν δ' ἤττον νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτόν, βέβαιος, ὧν περὶ τῆς ὀμότητός της, περὶ τοῦ διαμελισμοῦ του. Πλέον ἢ εἴπερ ποτε τὸν ἐσκανδαλίζεν ἡ γυνὴ αὕτη, τὸν δὲ βίον αὐτῆς ἐμάντευεν ὡς πλήρη μυστηρίων, ἀκριβῶς δὲ εἶπε τὴν ἀλήθειαν τῷ Λαφρεσάνζ.

Προφυλασσόμενος ἀπὸ τῶν δικτύων τῆς κυρίας δὲ Γούγκα κατενόει κατὰχθόνιον ἰδιοτροπίαν αὐτῆς, ἣτις περιέβαλλε βαθμηδὸν τὸν Λαφρεσάνζ, καὶ ἐφοβεῖτο μὴ ὁ στιγμιαῖος ἐκεῖνος ἔρως ἀποχωρήσῃ αὐτὸν ἀπὸ τῆς Βέρθας, ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς ὀποιᾶς ὁ φίλος του ἦν βέβαιος ὅτι θ' ἀνεύρισκε τὴν εἰλικρινῆ ἀγάπην καὶ τὸν πρὸς τὴν ζωὴν ἔρωτα.

Ὅπως ποτ' ἂν ἦ, ὁ Μωροῦ γνωρίζων καλῶς τὴν ἀδυναμίαν τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ ἐφωδιάσθη διὰ διόπτρων ὅπως δύνηται νὰ παρατηρῇ τ' ἀντικείμενα καὶ μακρὰν.

Ἐνώπιον αὐτοῦ ἀπέραντος καὶ σκιερὰ δένδροστοιχία ἦγε πρὸς τὸ μέγαρον, ἣτις ἀπέληγεν ἀποκρήμνως ἕνεκα τῶν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ βουνοῦ εὕρισκομένων ἐρείπιων. Παρακολουθήσας διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ τὸ ρεῖθρον τοῦ ποταμοῦ, διηύθυνε τὰς διόπτρας πρὸς τὸν μυχὸν τῆς δένδροφυτείας, καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ καταβάλλῃ φωνὴν ἐκπλήξεως.

Ἦπατάτο ἄρα γε, ὠνεύριετο ἢ πράγματι ἦν πεπεισμένος

ὅτι εἶδε δύο γυναικείας μορφὰς διαβαινούσας ταχέως τὴν δένδροστοιχίαν ; Καὶ αἱ δύο αὗται γυναῖκες τῷ ἐφαίνοντο ὅτι ἦσαν ἡ βαρωνίς δὲ Γούγκα καὶ ἡ θαλαμηπόλος αὐτῆς.

— "ὦ ! ἀνέκραξεν, ἐγερθεῖς αἴφνης, πράγματι εἶνε γυναῖκες, αἱ ὅποιαι διέβησαν ἐνώπιόν μου ἐξ ἀποστάσεως τριακσίων περίπου μέτρων· πρέπει νὰ ἡσυχάσω τὴν συνειδήσίν μου.

Καὶ εἰσδύσας ἀνὰ μέσον τῶν λοχμῶν καὶ τῶν ὑψηλῶν περιδῶν προῦχώρησεν εἰς τρόπον ὥστε νὰ εὕρεθῇ ὀλίγον μακρὰν τῶν δύο γυναικῶν κατὰ τὴν διάβασίν των.

Ὁ Φλαβιανὸς δὲν ἠπατάτο. Προῦχώρει μετὰ κόπου ἐπὶ τέταρτον ὥρας διὰ τῶν βάτων καὶ τῶν θάμνων, ὧν ἐβρίθην ἡ λόχμη κατὰ τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅτε φωναὶ προσέβαλον τὰ ὦτα αὐτοῦ.

Ἦσαν ἡ τῆς κυρίας δὲ Γούγκα καὶ τῆς Γερτρούδης.

Ὁ Φλαβιανὸς ἀθουρόβως καὶ προσέχων πᾶσαν αὐτῶν κίνησιν εἰσέδου ὡς ὄφει ἐντὸς τῶν περιδῶν καὶ ἔφθασε μέχρις ἀποστάσεως δύο μέτρων ἀπὸ τῆς ἀτραποῦ, ἣν ἔβαινον ἡ βαρωνίς καὶ ἡ θαλαμηπόλος αὐτῆς.

Ὁ Φλαβιανὸς ἀνεγνώρισεν ἀμέσως ἐκ τοῦ ἐλαφροῦ βήματος αὐτῶν ὅτι δὲν εἶχον ἐξέλθει εἰς περίπικτον, ἀλλ' ὅτι ἡ ἐκδρομὴ αὐτῶν εἶχε σκοπὸν τινα, ἐνόμισε δὲ ὅτι αἱ ὀλίγα λέξεις, ἃς ἤκουε, τῷ παρεῖχον βεβαιότητα.

— Εἶσαι βεβαία, ὅτι ὁ κύριος Λαφρεσάνζ ἦτο ἀπησχολημένος ὅτε ἐξήλθμεν τοῦ μεγάρου ;

— Ναί, κυρία, ἀνταπήνησεν ἡ Γερτρούδη, εὕρισκετο εἰς τὸ περίπτερον, ἐπαίξε πιάνο μὲ τὴν δεσποινίδα Βέρθαν.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ κυρία δὲ Γούγκα δὲν ἀπεκρίνετο, ἡ θαλαμηπόλος προσέθηκεν :

— Εὐτυχῶς ἡ κυρία δὲν ζηλοτυπεῖ καθόλου.

— Αἱ ! καὶ τὸ ξεύρεις σύ ; εἶπεν ἡ βαρωνίς, δὲν λέγω ὅτι εἶμαι ζηλοτύπος, ἀλλ' ἐν πρώτοις εἶμαι βεβαία διὰ τὸν ἑαυτόν μου... Καὶ ὁ κύριος Μωροῦ ποῦ εἶνε ;

— Δὲν γνωρίζω, κυρία, δὲν τὸν εἶδα διόλου· θὰ εἶνε βέβαια κλεισμένος εἰς τὸ δωμάτιόν του, εὐτυχῶς ὅμως δὲν μὲ βλέπει, διότι διαφορετικὰ δὲν θὰ ἐπίστευε ποτὲ ὅτι ἐβγαλα τὸ πόδι μου.

— Ἦσύχασε, κόρη μου, διότι δὲν τὸ ἐπίστευσε, αὐτὸ ἀφορᾷ αὐτὸν καὶ ἐμέ. Θὰ μᾶς δοθῇ βεβαίως εὐκαιρία νὰ ἐξοφλήσωμεν τὸν μικρὸν αὐτὸν λογαριασμὸν ἀργότερα. Καταγίνεται παρὰ πολὺ μὲ ἐμὲ ὁ κύριος Φλαβιανὸς Μωροῦ καὶ ἄς προσέξῃ, διότι ἠμπορεῖ νὰ εἶνε κακὸν δι' αὐτόν !

— Εἶνε ὅμως πολὺ ἐρωτευμένος μὲ τὴν κυρίαν !

— Μοῦ εἶνε ἀδιάφορον, εἶπε ξηρῶς ἡ βαρωνίς αὐτὸ ἀφορᾷ αὐτόν καὶ ὄχι ἐμέ.

Ἡ τελευταία αὕτη φράσις ἀπηγγέλθη μετὰ τόνου καθαροῦ καὶ ἀποφασιστικοῦ.

Αἱ φωναὶ ἀπεμακρύνοντο, ἤκουσε δὲ ἀκόμη ὁ Φλαβιανὸς ἐν ἀπόπτῳ τὴν βαρωνίδα λέγουσαν τῇ θαλαμηπόλῳ αὐτῆς :

— "Ἄς κάμωμεν γρήγορα, διότι βιάζομαι, δὲν θέλω...

Καμπὴ τῆς πυκνοφύλλου ἀτραποῦ συνετέλεσεν, ὥστε νὰ μὴ ἀκούσῃ ἄλλο τι.

Ὁ Φλαβιανὸς, εἶνε ἀληθές, ὅτι ἐκ τοῦ συντόμου τούτου διαλόγου οὐδὲν ἐμάνθανεν, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἡ ἐξάρθρωσις τοῦ ποδὸς τῆς Γερτρούδης ἦτο ψευδής. Ὅποιον συμφέρον εἶχεν ἡ βαρωνίς εἰς τὸ ν' ἀπατήσῃ αὐτόν; τί ἔκμμεν ἐν τῷ διαδρόμῳ;

[Ἐπεταὶ συνέχεια].

Ι Σ Π Α Ν Ι Α

ΙΑ'

Μ Α Λ Α Γ Α

Τὴν ἐπιούσαν περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου τὸ πλοῖον διέσχιζε τὸν πορθμὸν τοῦ Γιβραλτάρ.

Παρατηρῶ τώρα ἐπὶ τοῦ χάρτου τὸ σημεῖον ἐκεῖνο, καὶ μοῦ φαίνεται τόσον πλησίον τῆς οἰκίας μου, ὥστε νομίζω ὅτι ὄν πρέπει οὐδ' ἐπὶ στιγμήν νὰ διαστάσω, ὅταν μοῦ ἐπέλθῃ ἡ ὄρεξις καὶ τὸ χρηματικόν μου ἰσοζύγιον δὲν ἔχῃ καμμίαν ἀντίρρησην, νὰ ἐτοιμάσω τὴν βαλίτζαν μου καὶ νὰ τρέξω εἰς Γένουαν διὰ νὰ ὑπάγω νὰ ἀπολαύσω ἐκ νέου τὸ ὠραιότατον θέαμα τῶν δύο ἡπείρων. Ἄλλὰ τότε μοῦ ἐφάνη ὅτι ἤμην τόσον μακράν, ὥστε γράφων τὴν διεύθυνσιν ἐπὶ τινος ἐπιστολῆς, ἦν εἶχον γράφει ἐπὶ τοῦ πλοίου διὰ τὴν μητέρα μου, μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ τὴν δώσω εἰς τινὰ τῶν εἰς Γιβραλτάρ ἀποβιβασθέντων ἐπιβατῶν νὰ τὴν ρίψῃ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, ἐγέλασα ἐπὶ τῇ ἀγαθοπιστίᾳ μου, ὡς νὰ ἦτο σχεδὸν ἀδύνατον νὰ φθάσῃ εἰς Τορίνον ἢ ἐπιστολὴ ἐκεῖνη. Ἄπ' ἐδῶ! — ἐκέφθην — ἀπὸ τὰς στήλας τοῦ Ἡρακλέους! — καὶ ἔλεγον στήλας τοῦ Ἡρακλέους ὡς θὰ ἔλεγον ἀκρωτήριον τῆς Καλῆς Ἐλπίδος ἢ Ἰαπωνίαν.

« Εἶμαι ἐπὶ τοῦ πλοίου Γουαδαίρα. Ὅπισθεν μοῦ ἔχω τὸν Ὀκεανὸν καὶ ἔμπροσθεν τὴν Μεσόγειον, ἀριστερὰ τὴν Εὐρώπην καὶ δεξιὰ τὴν Ἀφρικὴν. Βλέπω ἀπ' ἐκεῖ τὸ ἀκρωτήριον τῆς Ταρίφας καὶ δεξιὰ τὰ ὄρη τῆς ἀφρικανικῆς ἀκτῆς, ἅτινα φαίνονται ὀλίγον συγκεχυμένα ὡς νέφος φαῖον. Βλέπω τὴν Κέουταν, βλέπω ὀλίγον περαιτέρω, ὡς μίαν κηλῖδα λευκὴν, τὴν Ταγγέρην καὶ εἰς τὴν εὐθεῖαν τοῦ πλοίου τὸν βραχῶδη κολοσσὸν τοῦ Γιβραλτάρ. Ἡ θάλασσα εἶναι ἤσυχος ὡς λίμνη καὶ ὁ οὐρανὸς ροδόχρους καὶ χρυσοῦς. Τὸ πᾶν εἶνε γαλήνιον, ὠραῖον καὶ μεγαλοπρεπές, καὶ ἐγὼ αἰσθάνομαι εἰς τὴν κεφαλὴν μου ἀνέφραστον καὶ γλυκυτάτην σύγχυσιν μεγάλων ἰδεῶν, αἵτινες ἂν ἠδύναντο νὰ μεταφρασθῶσιν εἰς λέξεις φρονῶ ὅτι θὰ ἀπετέλουν μίαν χαρμύσινον προσευχὴν ἀρχομένην καὶ λήγουσαν μὲ τὸ ὄνομά σου »

Τὸ πλοῖον ἔστη εἰς τὸν κόλπον τοῦ Ἀλιελιῶ. Ὅλος ὁ θίασος τῶν αἰοιδῶν ἐπέθη μεγάλης τινὸς λέμβου, ἐλθούσης ἐκ Γιβραλτάρ καὶ ἀπεμακρύνθησαν κινουῦντες ριπίδια καὶ μανθῆλια ὡς σημεῖον ἀποχαιρετισμοῦ. Ὅταν τὸ πλοῖον ἐκίνησεν ἐκ νέου, ἐθρόνυαζε. Τότε ἠδυνήθη νὰ καταμετρήσω λεπτομερῶς διὰ τοῦ βλέμματός μου τὸν τεράστιον ὄγκον τοῦ βράχου τοῦ Γιβραλτάρ. Κατ' ἀρχὰς μοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν θὰ τὸν ἀφήναμεν ὀπισθὲν μας, ἀλλ' ἐχρειάσθησαν ὥραι. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐφ' ὅσον ἐπλησιάζομεν ἐγγιγαντούτο καὶ ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν παρουσίαζε νέαν ὕψιν ὅτε μὲν τὴν κατατομὴν παμμεγίστου τέρατος, ὅτε δὲ τὴν εἰκόνα ἀπεράντου κλίματος, ἄλλοτε τὸ σχῆμα φανταστικοῦ

φρουρίου καὶ ἄλλοτε ἄμορφον ὄγκον τεραστίου ἀερολίθου, πεισόντος ἀπὸ τινος κόσμου συντριβέντος ἐν μάχῃ τινὶ κόσμων καὶ παρουσίαζεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὀπισθεν ὑψηλῆς τινος κορυφῆς, δίκην αἰγυπτιακῆς πυραμίδος, μέγαν ὄγκον, ὡς ὄρος καὶ χαράδρας καὶ βράχους ἀποκρήμυνους καὶ μακροτάτας καμπύλας, αἵτινες ἐχάνοντο εἰς τὴν πεδιάδα.

Ἦτο νύξ· ἡ ζοφώδης περίμετρος τοῦ βράχου διεγράφετο καθαρῶτατα ἐπὶ τοῦ φωτιζομένου ὑπὸ τῆς σελήνης οὐρανοῦ, ὡς τεμάχιον μελανοῦ χάρτου ἐπὶ τινος ὑαλοπίνακος.

Ἐφαίνοντο τὰ φωτισμένα παράθυρα τῶν ἀγγλικῶν στρατώνων, αἱ σκοπιαὶ τῶν φυλάκων ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν ἐναερίων κρημνῶν καὶ ἡ ἀβεβαία σκιὰ δένδρου τινὸς ὅπερ ἐφαίνετο μόλις ὡς χλόη ἐπὶ τῶν πλησιεστέρων κρημνῶν.

Ἐπὶ ἰκανὸν χρόνον μᾶς ἐφαίνετο ὅτι τὸ πλοῖον δὲν ἐκίνητο, ἢ ὅτι ὁ βράχος μᾶς ἠκολούθει, τόσον ἦτο πάντοτε πλησίον ἡμῶν καὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐκρέματο ἐπὶ τῶν κεφαλῶν μας. Ἐπειτα ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἤρχισε νὰ σμικρύνεται, ἀλλὰ προτῆτερα ἐκουράσθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ μας νὰ βλέπωσι, παρὰ αὐτὸς νὰ μᾶς ἀπειλῇ μὲ τὰς φανταστικὰς του μεταμορφώσεις.

Τὸ μεσονύκτιον ἔπεμψα ὑστάτον χαιρετισμὸν πρὸς τὸν τρομερὸν ἐκεῖνον νεκρὸν φύλακα τῆς Εὐρώπης, καὶ ἀπεσύρθη εἰς τὸν θαλαμίσκον μου.

Ὅταν ἠγέρθην τὴν πρωῖαν εὐρισκόμεθα ὀλίγα μίλλια μακρὰν τῆς Μαλάγας.

Ἡ πόλις τῆς Μαλάγας, παρατηρουμένη ἀπὸ τοῦ λιμένος, παρέχει εὐχάριστον καὶ μεγαλοπρεπὲς θέαμα. Δεξιὰ ὑπάρχει ὑψηλὸν καὶ ἀπόκρημνον ὄρος, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου καὶ ἐπὶ μιᾶς τῶν πλευρῶν αὐτοῦ ἕως κάτω εἰς τὴν πεδιάδα διακρίνονται μελανὰ τὰ εἰρήπια τοῦ φρουρίου τοῦ Γιβραλτάρου, περιωνύμου διὰ τὴν ἀπεγνωσμένην ἀντίστασιν, τὴν γενεμένην ὑπὸ τῶν Ἀράβων ἐναντίον τῶν στρατευμάτων τοῦ Φερδινάνδου καὶ τῆς Ἰσαβέλλας τῆς Καθολικῆς, καὶ εἰς τὰς ὑπωρεῖας τοῦ ὄρους ἡ μητρόπολις, ἥτις ὑφῄεται μεγαλοπρεπῶς ὑπεράνω ὅλων τῶν περὶ αὐτὴν κτιρίων, ἐκτοξεύουσα πρὸς τὸν οὐρανόν, ὡς θὰ ἔλεγε τολμηρὸς τις ποιητής, δύο ὠραίους πύργους καὶ ἐν ὑψηλότατον κωδωνοστάσιον. Μεταξὺ τοῦ φρουρίου καὶ τοῦ ναοῦ καὶ ἔμπροσθεν τοῦ ὄρους καὶ εἰς τὰς πλευράς, ἐν πλῆθος, εἶς συρφετός, ὅπως λέγει ὁ Βίκτωρ Οὐγκώ, πενιχρῶν καὶ ζοφερῶν οἰκίσκων, κειμένων τῶν μὲν ἐπὶ τῶν δέ, φύρδην μίγδην, ὡς νὰ ἐρρίφθησαν ἀπὸ ὑψηλά, δίκην λίθων. Ἀριστερὰ τῆς μητροπόλεως, κατὰ μῆκος τῆς παραλίας, μακρὰ σειρὰ οἰκιῶν διαφόρων χρωματισμῶν. Περιαιτέρω κύκλος ἐκ λόφων πρασίνων καὶ ἐρυθρωπῶν, οἵτινες περικλείουσι τὴν πόλιν ὡς τείχη ἀμφιθεάτρου. Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης, ἄλλα ὄρη καὶ ἄλλοι λόφοι καὶ βράχοι ἐκτεινόμενοι ἐπ' ἄπειρον. Ὁ λιμὴν σχεδὸν ἔρημος, ἡ παραλία ἤσυχος, ὁ οὐρανὸς καθαρῶτατος.

Πρὶν ἢ ἀποβιβάσθω ἀπεχειρέτισα τὸν πλοίαρχον ὅστις ἐπρόκειτο νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν πλοῦν του μέχρι Μασσαλίας, τὸν ναύκληρον καὶ τοὺς ἐπιβάτας, λέγων πρὸς ὅλους ὅτι θὰ ἐφθάνον εἰς Οὐαλεντιάν ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐπρόκειτο νὰ φθάσῃ ἐκεῖ τὸ πλοῖον, καὶ ὅτι διὰ τοῦτο θὰ ἐπιβιβαζόμεν ἕκ νέου εἰς τὸ ἴδιον πλοῖον διὰ νὰ ὑπάγω εἰς Βαρκελώνην καὶ εἰς Μασσαλίαν· καὶ ὁ πλοίαρχος μοῦ εἶπε: — Σὰς περιμένομεν, — καὶ ὁ θαλαμηπόλος μοῦ ὑπεσχέθη νὰ μοῦ κρατήσῃ θέσιν. Ποσάκις μετὰ ταῦτα ἐνθυμήθη τὰς τελευταίας λέξεις τῶν δυστυχῶν αὐτῶν ἀνθρώπων!

Ἀπεβιβάσθη εἰς Μαλάγαν μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ ἀνχωρήσω τὸ ἴδιον ἐσπέρας εἰς Γρανάδαν. Τὸ ἐσωτερικὸν τῆς πόλεως οὐδὲν ἄξιον σημειώσεως παρουσιάζει. Ἐξαιρέσει τοῦ νέου μέρους, ὅπερ κατέχει τὸν ἄλλοτε ὑπὸ τῆς θαλάσσης κλυπτόμενον χώρον, καὶ εἶνε κατεσκευασμένον κατὰ τὰ νεώτερα συστήματα, μὲ ὁδοὺς εὐρείας καὶ εὐθείας καὶ οἰκίας μεγάλας καὶ γυμνάς, τὸ ἐπίλοιπον τῆς πόλεως εἶνε εἰς λαβύρινθος ἐξ ἐλικοειδῶν δρομίσκων καὶ εἰς κυκλῶν οἰκῶν ἄνευ χρώματος, ἄνευ patios, ἄνευ χάριτος. Ὑπάρχουν πλατεῖαι τινες ὅπως οὖν μεγάλαι μὲ κήπους καὶ κρήνας, στῦλοι τινες καὶ τινα τόξα ἀρχαίων κτιρίων οὐδὲν νεώτερον μνημεῖον, πολλὴ ἀκαθαρσία καὶ ὄχι πολὺς πληθυσμός. Τὰ περὶχωρα εἶνε ὠραιότατα καὶ τὸ κλίμα εὐκρατέστερον ἢ ἐν Σεβίλλῃ.

Ἐν Μαλάγῃ εἶχον ἕνα φίλον, μετέβην πρὸς συνάντησίν του, ἐπεράσαμεν τὴν ἡμέραν ὁμοῦ. Παρ' αὐτοῦ ἔμαθον περὶ ἐργὸν τινα εἶδῃσιν. Ἐν Μαλάγῃ ὑπάρχει φιλολογικὴ τις Ἀκαδημία, συγκειμένη ἐξ ὀκτακοσίων καὶ πλέον ἑταίρων, ἐν ἣ ἑορτάζονται αἱ ἀμφιετηρίδες ὅλων τῶν μεγάλων συγγραφέων καὶ γίνεται δις τῆς ἐβδομάδος δημόσιον τι ἀνάγνωσμα ἐπὶ ἐπιστημονικοῦ ἢ φιλολογικοῦ τινος θέματος. Τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἐσπέραν ἐπρόκειτο νὰ τελεσθῇ ἐπίσημός τις ἑορτή. Πρὸ τινῶν μηνῶν ἡ Ἀκαδημία εἶχε προκηρύξει βραβεῖον ἐκ τριῶν ὠραίων χρυσῶν ἀνθῶν, σμαλτωμένων μὲ διάφορα χρώματα, διὰ τοὺς τρεῖς ποιητάς, οἵτινες ἤθελον γράψῃ τὴν καλλιτέραν ὠδὴν εἰς τὴν πρόδον, τὸ καλλιτέρον ἔσμη ἐπὶ τῇ ἀνακτῆσει τῆς Μαλάγας, τὴν καλλιτέραν σάτυρον κατὰ τῶν κοινοτέρων ἐλαττωμάτων τῆς νεωτέρας κοινωνίας.

Εἶχον κληθῆ νὰ συμμετάσχωσι τοῦ ἀγῶνος πάντες οἱ ποιηταὶ τῆς Ἰσπανίας, πλῆθος ἐσφραγισμένων ποιημάτων εἶχον ἀποσταλῆ, μία ἐπιτροπεία τὰ εἶχε κρίνει κατ' ἴδιον καὶ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐπρόκειτο νὰ ἐξενέγκῃ τὴν ἀπόφασίν της. Ἡ τελετὴ ἐγένετο μετὰ μεγάλης πομπῆς· θὰ παρευρίσκατο ὁ Ἐπίσκοπος, ὁ Διοικητής, οἱ πρόξενοι καὶ ἅπαντες οἱ ἐν τέλει, ἐν μεγάλῃ στολῇ καὶ μέγας ἀριθμὸς κυριῶν ἐνδεδυμένων ὡς διὰ χορόν.

Αἱ ὠραιότεραι τρεῖς Μοῦσαι τῆς πόλεως θὰ παρουσιάζοντο ἐπὶ τινος ἐξέδρας, στολισμένης δι' ἀνθῶν καὶ σημαῶν, θὰ ἀπεσπράγγιζον ἕκαστοτε τὸν περικλιόντα τὸ βραβευθῆν ποίημα φάκελλον καὶ θὰ ἀνεγώνουν τρεῖς τὸ ὄνομα τοῦ ποιητοῦ. Ἐὰν ὁ ποιητὴς ἀπήντα θὰ τὸν ἐκάλουν γὰ ἀπαγγελίῃ τοὺς στίχους του καὶ νὰ τῷ ἐγχειρίσῃ τὸ ἄνθος, ἐὰν δὲν ἀπήντα θὰ τοὺς ἀνεγίνωσκον αὐταὶ αἱ ἴδιαι.

Εἰς ὅλην τὴν πόλιν δὲν ὠμίλου δι' ἄλλο ἢ διὰ τὴν Ἀκαδημίαν. Προσιπάθουν νὰ μαντεύσῃν τὰ ὀνόματα τῶν νικη-

τῶν, προέλεγον χιλίους ἐπαίνους διὰ τὰ τρία πονήματα, ἐξεθείζον τὴν διασκευὴν τῆς αἰθούσης.

Ἡ ποιητικὴ αὕτη ἑορτὴ, ἣν καλοῦσι juegos floreales δὲν ἐτελεῖτο πλέον πρὸ δεκαετίας.

Ἄς κρίνουν ἄλλοι ἂν αὐτοὶ οἱ ἀγῶνες καὶ αὐταὶ αἱ τελεταὶ ὠφελοῦν ἢ βλάπτουν τὴν ποίησιν καὶ τοὺς ποιητάς. Ἐγὼ, ὅσον ἀμφίβολος καὶ παροδικὴ καὶ ἂν εἶναι ἡ φιλολογικὴ δόξα, ἣν δύναται νὰ ἐπιδοαφιλεύσῃν ἡ ἀπόφασις μιᾶς ἐπιτροπῆς καὶ ἡ ἐκτίμησις ἐνὸς Ἐπισκόπου ἢ ἐνὸς Διοικητοῦ, πιστεύω ὅτι τὸ νὰ λάβῃ τις ὡς δῶρον ἕν χρυσῶν ἄνθος ἀπὸ τὴν χεῖρα ὠραιστάτης γυναικός, ὑπὸ τὰ βλέμματα πεντακοσίων ἀνδραλουσίων γυναικῶν, ὑπὸ τοὺς ἤχους γλυκεῖας μουσικῆς καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς εὐωδίας τῶν ἰάσμων καὶ τῶν ῥόδων, εἶνε ζωηροτέρα καὶ μεγαλειτέρα εὐχαρίστησις ἐκείνης, ἣν προξενεῖ ἡ ἀληθὴς καὶ διαρκὴς δόξα. — Ὅχι; — Ἄ, ὦ μὲν εἰλικρινεῖς!

Μία τῶν πρώτων μου σκέψεων ἦτο νὰ δοκιμάσω ὀλίγον ἐκ τοῦ γνησίου οἴνου τῆς Μαλάγας, ὄχι δι' ἄλλο ἢ διὰ νὰ ἀναλάβω ἀπὸ τοὺς πολλοὺς πόνους τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ στομάχου, τοὺς ὁποίους ὦφειλον εἰς τὸ ἀχρεῖον μίγμα ὅπερ πωλεῖται εἰς πολλὰς πόλεις τῆς Ἰταλίας μὲ τὴν ψευδῆ σύστασιν τοῦ ὀνόματος ἐκείνου. Ἄλλ' εἶτε διότι ἐγὼ δὲν ἐξηγήθη καλῶς, εἶτε διότι δὲν ἠθέλησαν νὰ μὲ ἐνοήσουν, ὁ οἶνος τὸν ὁποῖον μοῦ εἶδωσαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, μοῦ ἔκαψε τὰ ἐντόσθια καὶ μοῦ ἐξάλισε τὸν ἐγκέφαλον. Οὐχ ἦττον ἠδυνήθη νὰ ὑπάγω μὲ ἀσφαλὲς βῆμα μέχρι τῆς μητροπόλεως, καὶ ἀπὸ τὴν μητρόπολιν εἰς τὸ φρούριον τοῦ Γιβραλτάρου καὶ εἰς ἄλλα τινὰ μέρη, καὶ νὰ σχηματίσω μίαν ἰδέαν περὶ τῆς καλλονῆς τῶν γυναικῶν τῆς Μαλάγας, χωρὶς νὰ τὰς ἴδω διπλάς καὶ ὑποτρεμούσας, ὡς ἤθελον ὑποθέσει ἴσως κακὸ γλωσσός τις.

Καθ' ὅδον ὁ φίλος μου μοῦ ὠμίλησε περὶ τοῦ περιφήμου τούτου δημοκρατικοῦ λαοῦ τῆς Μαλάγας, ὁ ὁποῖος κάθε στιγμὴν κάμνει καὶ ἀπὸ ἕν κατόρθωμα. Εἶναι λαὸς τολμηρότατος, ἀλλ' εὐμετάβλητος καὶ εὐάχγωγος, ὅπως ὅλοι οἱ λαοί, οἵτινες αἰσθάνονται πολὺ καὶ σκέπτονται ὀλίγον, καὶ ἐνεργοῦσιν ὠθούμενοι μᾶλλον ἐκ πάθους ἢ ἐκ πεποιθήσεως. Διὰ τὸ τίποτε συναθροίζεται πλῆθος ἄπειρον καὶ προξενεῖ ἕνα θόρυβον καὶ μίαν ταραχὴν ἢ ὅποια θέτει τὴν πόλιν ἄνω κάτω, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀρκεῖ μία ἀποφασιστικὴ πρᾶξις προσώπου τινὸς ἐξέχοντος, ἐν θαρραλέον διάβημα, μία λάμψις εὐγλωττίας νὰ κατευνάσῃ τὴν ταραχὴν καὶ νὰ διαλύσῃ τὸ πλῆθος. Ὁ λαὸς κατὰ βάθος εἶναι φύσει ἀγαθός, ἀλλὰ παρασύρεται ὑπὸ τῆς προλήψεως καὶ τοῦ πάθους. Πρὸ πάντων δὲ ἡ πρόληψις εἶνε ἴσως μᾶλλον ἐρριζωμένη ἐν Μαλάγῃ, ἢ εἰς ὅλας τὰς ἄλλας πόλεις τῆς Ἀνδραλουσίας, ἕνεκα τῆς περισσοτέρας ἀμαθείας. Ἐν συνόψει, ἡ Μαλάγα εἶνε ἡ ὀλιγώτερον ἀνδραλουσιακὴ πόλις ἐξ ὧν εἶδον, ἔχει παρὰ φθορὰ δὲ ὡς καὶ αὐτὴ ἡ γλῶσσα, ἥτις ὀμιλεῖται χειρότερον ἢ ἐν Κάδικι, ὅπου ἦδη ὀμιλεῖται κακῶς.

Ἡμῖν ἀκόμη ἐν Μαλάγῃ ἀλλ' ἡ φαντασία μου περιεπλανᾶτο ἤδη ἀνά τὰς ὁδοὺς τῆς Γρανάδας καὶ εἰς τοὺς κήπους τῆς Ἀλάμβρας καὶ τοῦ Γενερκλίφου. Μετὰ παρέλευσιν

1. Jeux Floraux (Ἀνθικοί ἀγῶνες) Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ ἐν Τουλούσῃ ὑπὸ Κλήμεντος Ἰσαύρου ἱδρυθεῖσα Ἀκαδημία ποιητικῶν διαγωνισμάτων καὶ ἀπονέμοισα χρυσὰ καὶ ἀργυρὰ ἄνθη πρὸς βράβειυσιν. Σ. Μ.

ὀλίγων ὥρων ἀπὸ τῆς μεσημβρίας, ἀνεχώρησα, καὶ νὰ σὰς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, αὕτη ὑπῆρξεν ἡ μόνη πόλις τῆς Ἰσπανίας τὴν ὁποίαν ἀφήκα χωρὶς νὰ ἐκπέμψω οὔτε ἓνα στεναγμόν.

Ὅταν ἡ ἀμαξοστοιχία ἀνεχώρησεν, ἀντὶ νὰ στραφῶ νὰ τὴν ἀποχαιρετίσω, ὅπως ἔκαμα εἰς ὅλας τὰς ἄλλας ἀδελφάς της, ἀπήγγειλα τοὺς στίχους, οὓς εἶπαι ὁ Ἰωάννης Πράτης πρὸς τὴν Γρανάδαν, ὅταν ὁ δούξ τῆς Ἀόστης ἀπῆλθεν εἰς τὴν Ἰσπανίαν :

« Non più Granata è sola
Sulle sue mute pietre.
L'inno in Alhambra vola
Sulle moresche cetre. »¹.

Καὶ τώρα ἀντιγράφω αὐτοὺς, συλλογίζομαι ὅτι ἡ μουσικὴ τῆς Ἐθνοφρουρᾶς τοῦ Τορίνου ἐμπνέει τὴν εὐχαρίστησιν καὶ τὴν εἰρήνην καλλίτερον ἀπὸ τὰς μακροτονικὰς λύρας, καὶ ὅτι τὸ λιθοστρωτὸν τῶν στοῶν τοῦ Πάδου, μολονότι καὶ αὐτὸ βωθὸν ἐπίσης, εἶνε καλλίτερον συνηρμολογημένον καὶ μᾶλλον λείον ἀπὸ τοὺς λίθους τῆς Γρανάδας.

[Ἐπιτετα συνέχεια].

Π. Α. ΒΑΛΒΗΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (ΥΙΟΥ)

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝ

Α'

Ἐὰν εἴσθε υἱός, ὁ πατὴρ σας θὰ σὰς εἶπεν: « Ἐργάζου, ὁ πεπαιδευμένος κατορθώνει τὸ πᾶν. Ἐὰν εἴσθε πατὴρ, θὰ εἶπατε πρὸς τὸν υἱόν σας: « Μάνθανε, ἀρκετὴ ἐκπαίδευσις ἰσοδυναμεῖ πρὸς ἀρκετὴν περιουσίαν».

Τὴν 15 Σεπτεμβρίου τοῦ 1837, τὴν ὀγδόην ὥραν τῆς πρωίας, γραμματοκομιστὴς εἰσήρχετο εἰς τινὰ οἰκίαν τῆς ὁδοῦ «Μεσλαύ», ἣτις, ἂν καὶ διαπερᾷ τὴν θορυβωδέστεραν συνοικίαν τοῦ κόσμου, εἶνε ἡ μᾶλλον σιωπηλὴ ὁδὸς τῶν Παρισίων, καὶ ἀποθέτων ἐπιστολὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ θυρωροῦ, εἶπε, τείνων συνάμα τὴν χεῖρα, ὅπως λάβῃ τὰ κόμιστρα :

— Πρὸς τὸν κύριον Λεθρέν. Τρεῖς σολδία.

— Λάβε τὰ τρία σου σολδία, εἶπεν ἡ θυρωρός, τοποθετοῦσα τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὴν γραμματοθήκην τοῦ οἰκίτηρος, πρὸς ὃν ἀπευθύνετο.

Ἐφιλοσοφῆσατέ ποτε ἐπὶ τοῦ περιεχομένου ἐπιστολῆς, ἣν δὲν ἠδύνασθε νὰ ἀναγνώσητε, ἐπὶ τοῦ χαρτοῦ τούτου, διπλωμένου εἰς τέσσαρα, ὅστις φέρει ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄκρου τοῦ κόσμου εἰς τὸ ἕτερον τὴν χαρὰν, τὴν λύπην, τὴν ἐλπίδα, μένων σιωπηλὸς δι' ἐκείνους, διὰ τῶν χειρῶν τῶν ὁποίων διέρχεται πρὶν φθάσῃ εἰς τὸ τέρμα του; Ἐξετιμῆσατε τὸ εὐεργέτημα τῆς ἐπιστολῆς; Ἐχετε εἶπη καθ' ἑαυτὸν: Ἡ ἐπιστολὴ εἶνε στιγμιαία προσέγγισις τῶν ἀποστάσεων, εἶνε χειραψία γινομένη ἄνωθεν τῶν ὀρέων, εἶνε ἡ ἀδιόρατος ἄλυ-

σος, ἡ συνδέουσα τὰς ἡπείρους πρὸς ἀλλήλας. Ἡ ἐπιστολὴ ἔχει δύο ὄψεις, ὅπως ὁ Ἰανὸς εἶνε λάλος καὶ ἄλλος, περιέχει τὸ πᾶν καὶ δὲν λέγει τίποτε εἶνε πλήρης ἐνδιαφέροντος, αἰσθημάτων ἢ εὐφύας δι' ἐκείνον ἢ δι' ἐκείνην, πρὸς ὃν ἀπευθύνεται καὶ ἀκατάληπτος πρὸς τρίτον, ὃς τὴν ἀναγιγνώσκει ἐκ τύχης. Λάβετε εἴκοσιν ἐπιστολάς καὶ ἀναγνώσατε αὐτάς: ἡ μὲν θὰ εἶνε ἐπιστολὴ δι' ὑποθέσεις, ἡ δὲ προσκλήσεως, ἡ ἄλλη προσκλήσεως εἰς γεῦμα· καὶ ἐν τούτοις, πᾶσαι, πρὶν ἀνοιχθῶσιν, εἶχον τὴν αὐτὴν φυσιογνωμίαν, ἦσαν διπλωμέναι κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ἔφερον τὴν αὐτὴν σφραγίδα, τουτέστι τὴν αὐτὴν προσωπίδα. Δὲν εἶνε ἡ εἰκὼν τῆς ζωῆς; Ποῖαι διαφοροὶ συγκινήσεις ὑπὸ τὸ περικάλυμμα τοῦτο, ὃν κλοῦσιν ἄνθρωπον καὶ ὅστις εἶναι πάντοτε ὁ αὐτός! ὑπὸ τὴν σφραγίδα ταύτην, ἣν κλοῦσι καρδίαν καὶ ἣτις δὲν ποικίλει ποσῶς! Ἐπιτετα ἡμέραν τινὰ τὴν ἐπιστολὴν, ἣτις ἐπροξένησεν ὑμῖν τὴν μεγαλειτέραν συγκίνησιν, ὅτε τὴν ἐλάβετε, τὴν ρίπτετε εἰς τὸ πῦρ, οἱ χαρακτῆρες αὐτῆς συστρέφονται καὶ μορφάζουσιν ἐπὶ τινὰς στιγμάς ὑπὸ τὸ θανάσιμον τῆς φλογὸς φίλημα καὶ τὸ πᾶν ἐτελείωσε· δὲν ὑπολείπεται οὔτε ἡ τέφρα τοῦ κέντους τούτου παρελθόντος. Οὕτω καὶ ἐν τῇ ἡμέτρᾳ καρδία. Ἡμέραν τινὰ, ἀνοίγων αὐτὴν μετὰ περιεργείας, εὗρετε ἐντὸς ἓν ὄνομα καὶ ὑπῆρξατε εὐτυχῆς, ἐπιτετα τὸ ὄνομα τοῦτο ἐξηφανίσθη καὶ κατέστητε ἀδιάφορος. Ἄλλ' ἵνα καταστραφῇ τὸ ὄνομα, δὲν ἔσχετε ἀνάγκην νὰ κλοῦσητε τὴν καρδίαν σας, ὅπως τὴν ἐπιστολὴν· τὸ ὄνομα ἐξήλειψθη ὅλως αὐτομάτως, καὶ ἡ γεγραμμένη σελὶς ἐπανεκατέστη, σελὶς λευκὴ, ἣτις θὰ μετεβάλετο ἴσως εἰς κόνιν, ἐὰν ἠθέλετε νὰ γραψήτε τι ἀκόμη ἐπ' αὐτῆς.

Λαιπὸν τὴν 15 Σεπτεμβρίου τοῦ 1837 ἐκόμισαν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν κ. Λεθρέν, ὁδὸς «Μεσλαύ».

Τί ἦτο ὁ κύριος οὗτος Λεθρέν καὶ τί περιεῖχεν ἡ ρηθεῖσα ἐπιστολὴ; Ἰδοὺ ἡ ἐρώτησις. Ὁ κ. Λεθρέν ἦτο χονδρικοκωμωμένος τις τεσσαράκοντα περίπου ἐτῶν, ὅστις εἶχε κάμη μικρὸν τινὰ περιουσίαν ἐν τῷ ἐμπορίῳ τῶν ὑφασμάτων καὶ ὅστις εἶχε σύζυγον καὶ θυγατέρα. Ὁ κ. Λεθρέν ἦτο ἄσχημος, ἀλλ' ἡ θυγάτηρ του εὐειδής, ὁ κ. Λεθρέν ἦτο κουτός, ἀλλ' ἡ θυγάτηρ του εὐφυής, ὁ κ. Λεθρέν ἦτο παχύσαρκος, ἀλλ' ἡ θυγάτηρ του ἦτο καλοκακωμένη, τέλος ὁ κ. Λεθρέν ἦτο ἐγωιστής, ἀλλ' ἡ θυγάτηρ του εἶχε καρδίαν. Ἐν τούτοις, μεθ' ὅλα ταῦτα τὰ ἐλαττώματα, ἡ δεσποινὶς Λεθρέν ἔσυρε τὸν πατέρα της ἀπὸ τὴν μύτην, ὡς λέγουσι κοινῶς.

Ὅτε ἡ τροφὸς τῆς δεσποινίδος Λεθρέν κατέθη, ἵνα πορευθῇ εἰς τὴν ἀγοράν, ἡ θυρωρός ἐνεχείρησεν εἰς αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν, ἣν πρὸ ὀλίγου εἶχε λάβῃ καὶ ἣν ἡ τροφὸς, ἐπιστρέψασα, ἐνεχείρησεν εἰς τὸν κύριόν της, ὅστις, καθήμενος πρὸ τοῦ γραφείου του καὶ φέρων κοιτωμίτην κλαδωτόν, ἔγραφεν ἐπιστολάς. Ὁ κ. Λεθρέν, ἐμπορευθεὶς ἐπὶ μακρόν, εἶχε τὴν συνήθειαν καθ' ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα νὰ γράφῃ ἀπὸ τῆς ὀγδόης ὥρας τῆς πρωίας πρὸς τοὺς ἀνταποκριτὰς αὐτοῦ, τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ. Πρὸ τεσσάρων ἐτῶν δὲν εἶχεν ὑποθέσεις μετ' οὐδενός, ἀλλὰ νομίζων, ὅτι εἶχεν ἀκόμη τοιαύτας, δὲν ἄφινε νὰ παρῆλθῃ πρωία, χωρὶς νὰ γράψῃ τοῦλάχιστον τέσσαρας ἢ πέντε ἐπιστολάς. Τί ἔγραφεν εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν του, οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ γνωρίζῃ οὔτε αὐτὸς ὁ ἴδιος· ἀλλ' ἔγραφε καὶ εἶχε τὸ ὕψος ἀνθρώπου ἀποκακωμένου ἀπὸ τὴν πληθῶραν τῶν ἐμπορικῶν ὑποθέσεων.

1. « Ἡ Γρανάδα δὲν εἶνε πλέον μόνη ἐπὶ τῶν βωθῶν λίθων της· ὁ πρὸς τὴν Ἀλάμβραν ὕμνος περᾷ ἐπὶ τῶν μαυρητινικῶν λυρῶν».

Ὁ κ. Λεβρέν εἶχε κατορθώσῃ μάλιστα νὰ εὕρῃ, συμφώνως μὲ τὴν περίστασιν ταύτην, φράσιν, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἦτο εὐ-
χαριστημένος καὶ τὴν ὁποῖαν ἐπανελάμβανε συχνά, συνο-
δεύων αὐτὴν μετὰ μειδιήματος.

— Ἐγὼ γνωρίζω, πότε θὰ ἀποθάνω, ἔλεγεν.

— Πότε θὰ ἀποθάνετε; τὸν ἠρώτων.

— Τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποῖαν δὲν θὰ ἠμπορῶ πλέον
νὰ γράψω.

Ὁ κ. Λεβρέν λοιπὸν ἦτο ἐν τῷ γραφείῳ του, καὶ ἵνα δια-
κρίνη περισσότερον ἐκεῖνος, τὸ ὅποιον ἔγραφεν, εἶχεν ὑψώσῃ τὰ
ὄμματουάλια μέχρι τοῦ μετώπου του διότι, ὡς ἔχετε ἀναμ-
φιθόλως παρατηρήσῃ, ὅταν ἐκεῖνος, ὅστις φέρει ὄμματουάλια,
θέλει νὰ ἴδῃ τι εὐκρινῶς, ὑψώνει αὐτὰ μέχρι τοῦ ἡμίσεος
τοῦ μετώπου ἢ τὰ καταβιάζει μέχρι τοῦ ἄκρου τῆς ρινός,
ἵνα παρατηρήσῃ ἐκ τῶν ἄνω ἢ ἐκ τῶν κάτω.

Παρὰ τὸ σύνθημα, ἡ Ἰουλίττα ἐκάθητο παραπλεύρως τοῦ
πατρὸς της, ὅτε ἡ τροφὸς ἔφερε τὴν ἐπιστολήν, ἣν ἡ θυρωρὸς
τῆ εἶχεν ἐγχειρίσῃ. Προχωροῦμεν χωρὶς νὰ εἴπωμεν, ὅτι Ἰου-
λίττα ἦτο τὸ βαπτιστικὸν ὄνομα τῆς δεσποινίδος Λεβρέν.

Εἴπομεν ἀνωτέρω παρὰ τὸ σύνθημα, διότι συνήθως ἡ Ἰουλίττα
δὲν ἐξεγείρετο πρὸ τῆς δεκάτης καὶ ἡμίσειας, ἵνα προγευμα-
τίσῃ εἰς τὰς ἑνδεκά.

Ἐλαφρὸν ἐρύθημα, χρωματίσθη τὰς παρειὰς της, ὅτε εἶδε τὴν
ἐπιγραφήν τῆς ἐπιστολῆς, ἣν ὁ κύριος Λεβρέν ἐμελλε νὰ ἀπο-
σφαγίσῃ, θὰ ἦτο ἐνδείξις εἰς παρατηρητὴν, παρόντα κατὰ
τὴν στιγμήν ἐκείνην, ὅτι ἡ πρωϊνὴ αὕτη ἐπιστολή δὲν ἦτο
ἄσχετος πρὸς τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ἡ Ἰουλίττα κατ' ἐξαιρέσιν εἶ-
χεν ἐγεσθῆ τὴν ὀγδόην ὥραν.

Εἴπομεν, ὅτι ἡ Ἰουλίττα το εὐειδής· θὰ ἦτο ἀποδείξωμεν.
Εἶχεν ἀνάστημα μέτριον, ἀλλὰ χάριεν, κόμην μέλαινα καὶ
ὀφθαλμοὺς κυανούς, χροῖα ἐρυθρὸν καὶ ὀδόντας λευκοὺς, ὤμους
κομφούς καὶ πρόσωπον στρογγύλον, βραχίονας καλῶς πεπλα-
σμένους καὶ χεῖρας λεπτοφυεῖς, κνήμην τερνευτὴν καὶ πόδα
μικρόν.

Ἦ ἀγαθοεργὰ τῆς φύσεως ἢ τοῦ πολιτισμοῦ μυστήρια, τὰ
ὅποια διδότε θυγατέρας εὐειδέεις εἰς πατέρας ὑπὲρ τὸ δεῖον ἀ-
σχήμους· ἐστὲ εὐλογημένα ἄνευ ἀμυρσιθητήσεως καὶ παραδε-
δεγμένα ἀνεξετάστως.

— Διάβολε! εἶπεν ὁ κύριος Λεβρέν, παρατηρῶν τὴν ἐπι-
γραφήν τῆς ἐπιστολῆς, δὲν γνωρίζω αὐτὸν τὸν χαρκατῆρα.

Καὶ ὁ κύριος Λεβρέν, ἀνακινούμενος ἐν τῷ ἀνακλίντρῳ του,
εἶδει τὸ ἄκρον τοῦ λειχανοῦ τῆς δεξιᾶς χειρὸς καὶ ἐξηκολού-
θησεν ἐξετάζων τὴν ἐπιστολήν.

— Ἀνοιξέ την, πατέρα, καὶ θὰ ἴδῃς ἀπὸ ποῖον εἶνε,
εἶπεν ἡ Ἰουλίττα, ἥς ἡ καρδία ἐπαλλε καὶ ἦτις, θέτουσα τὸν
βραχίονα ἐπὶ τοῦ ἔρεισινώτου τοῦ καθίσματος, ἔκυπτε πρὸς
τὸν πατέρα της.

— Ἐχεις δίκαιον, εἶπεν ὁ πατήρ, ἐξαχθεῖς ἐκ τῆς φοβε-
ρᾶς δοκιμασίας, καὶ ἀπέσπασε τὴν σφραγίδα.

[Ἐπεται συνέχεια].

K. ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΟΡΙΝΝΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ—ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘ. 10

Μόνον εἰς τὸ ἡμέτερον Βιβλιοπωλεῖον εὐρίσκονται
καὶ πωλοῦνται ἀποκλειστικῶς αἱ ἐξῆς ἡμῶν ἐκδόσεις:

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ μετὰ εἰκόνων, ἔτος Α' Φρ. 6	
» » » » » Β' » 6	
» » » » » Γ' » 8	
» » » » » Δ' » 8	
» » » » » Ε' » 8	
» » » » » Ϛ' » 8	
» » » » » Ζ' » 8	

ΣΗΜ. Τὰ Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα, εἶνε περιοδικὸν πρὸ ὀκταετίας
ἐκδιδόμενον, ἐν ᾧ ἐδημοσιεύθησαν καὶ δημοσιεύονται τὰ ὀραϊότερα καὶ
καὶ δραματικώτερα Μυθιστορήματα καὶ τὰ χαριέστερα διηγήματα, με-
ταπεφρασμένα καὶ πρωτότυπα. Ὀλόκληρος ἡ σειρά τῶν «Ἐκλεκτῶν»
ἀπαρτιζομένη ἐξ 620 τυπογραφικῶν φύλλων, κοσμουμένων ὑπὸ 350 με-
γάλων εἰκόνων ἐν Παρισίαις ἐξεργασμένων, ἀποτελεῖ ὀλόκληρον Μυ-
θιστορικὴν Βιβλιοθήκην. Εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας ν' ἀποκτήσω-
σιν ὀλόκληρον τὴν σειράν τῶ Ἐκλεκτῶν, παραχωροῦμεν αὐτὴν ἀντὶ
τῆς ἀρχικῆς τιμῆς τῶν 52 φράγκων, ΔΙΑ ΜΟΝΟΝ ΦΡΑΓΚΑ 40.

ΤΑ ΔΥΟ ΔΙΚΝΑ, μυθιστορία Διμ. Ρισβούργ, τόμ. 4 Φρ. 1,60	
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ, ὑπὸ Λάμπρου Ἐνουάλη » 2 —	
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ, ὑπὸ Γεωρ. Βαλαβάνη » 50	
ΑΝΤΩΝΙΝΑ, μυθιστορία Ἀλεξ. Δουμά, τόμ. 2 . . . » 2 —	
ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ μυθιστορία ὑπὸ Γρη- γορίου Ξενοπούλου » 2 —	
ΜΙΚΟΛΑΣ ΣΙΓΑΛΟΣ, μυθιστ. ὑπὸ Γ. Ξενοπούλου » 2 —	
ΤΟ ΤΡΙΑΚΟΣΙΑΔΡΑΧΜΟΝ ΕΠΑΘΛΟΝ, ὑπὸ Γρη- γορίου Ξενοπούλου » 50	
ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ, μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, με- τάφρασις Ι. Ἰσιδωρίδου Σκυλίτση » 1,50	
ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ, μυθιστορία Ἰωάν. Βαλέρη, μετὰφρ. Ἀντωνίου Φραβασίλη » 2 —	
Η ΒΡΑΖΙΛΙΑΝΗ, μυθιστ. Α. Matthey μετὰ 13 μεγάλων εἰκόνων » 1,20	
ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ, μυθιστ. Καρόλου Μερουβέλ, μετὰ 28 μεγάλων εἰκόνων » 2,80	
Ο ΛΗΣΤΗΣ, μυθιστ. Ἀλεξ. Δουμά, πατὸς μετὰ μεγάλων εἰκόνων » 50	
ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΙΑΤΡΟΥ, μυθιστ. Ἀλεξ. Δουμά, τόμος εἰς μέγα 8ον ἐξ 960 μεγ. σελίδων » 6 —	
ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ, μυθιστορ. Ἀλεξ. Δουμά (συνέχ. τῶν Ἀπομνημονευμά- των Ἰατροῦ), τόμος εἰς μέγα 8ον ἐξ 720 μ. σελίδων » 4,50	
Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΙΤΟΥ, μυθ. Ἀλεξ. Δουμά (συνέχ. τοῦ Περιδεραιίου τῆς Βασιλίσσης) τόμος εἰς μέγα ὄγδον, ἐξ 544 μεγάλων σελίδων . . . » 3,50	
Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΝΥ, μυθ. Ἀλεξ. Δουμά (συνέχ. τοῦ Ἀγγέλου Πιτοῦ) τόμος εἰς μέγα ὄγδον ἐκ 1260 μεγάλων σελίδων » 10 —	
Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ, μυθ. Ἀλεξ. Δουμά (συνέχ. τῆς Κομήσσης Σαρνύ) τόμος εἰς μέγα ὄγδον ἐκ 260 μεγάλων σελίδων . . . » 3 —	

ΣΗΜ. Ἡ κατὰ φυλλάδια ἐκδοσις τῆς Κομήσσης Σαρνύ καὶ τοῦ Ἰπ-
πότου τοῦ Ἐρυθροῦ Οἴκου, πλησιάζει πρὸς τὸ τέλος. Ὀλό-
κληρος ἡ σειρά, ἀποτελουμένη ἐκ τῶν: Ἰατροῦ Ἀπομνημονευ-
μάτων, Περιδεραιίου τῆς Βασιλίσσης, Ἀγγέλου Πιτοῦ,
Κομήσσης Σαρνύ καὶ Ἰππότου τοῦ Ἐρυθροῦ Οἴκου, θὰ
τιμᾶται φρ. 27. Ὁ ἀποστέλλων ΜΟΝΟΝ ΦΡ. 20 λαμβάνη τοὺς ἤδη
ἐκδοθέντας τόμους καὶ τὰ ὀλίγα ἐκδοθῆσόμενα φυλλάδια τῆς Κομή-
σσης Σαρνύ καὶ τοῦ Ἰππότου τοῦ Ἐρυθροῦ Οἴκου, μέχρι
συμπληρώσεως τοῦ λαμπροῦ τούτου ἔργου τοῦ γόητος Ἀλεξάνδρου
Δουμά, ἐν ᾧ ἐξελλίσσεται ὀλόκληρος ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασις.

Σὺν τῇ αἰτήσει προκαταβάλλεται καὶ τὸ ἀντίτιμον.